2011
ЛЮТИЙ
№2 (219)

УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТИЯНСЬКИЙ ЧАСОПИС

МІСІОНАР

«СЕРЦЕ ПРАВДИ – ЦЕ ЛЮБОВ»
о. Оноріно Пістеллато

МАГІЯ В ДИТЯЧІЙ ЛІТЕРАТУРІ ... та в книжках про Гаррі Поттера
Олександр Січ

РУКИ СПАСИТЕЛЯ
о. Василь МЕНДРУНЬ, ЧСВВ

МОНАСТИР СВ. ОНУФРІЯ

м. Добромиль
Львівської обл.

ЗМІСТ

СЛОВО РЕДАКТОРА ... 3

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА БЕРЕЗЕНЬ ... 6

ПОКРОВИТЕЛЬ НА БЕРЕЗЕНЬ: СВЯЩЕННОМУЧЕНИК ПОЛІКАРП СМИРНСЬКИЙ ... 7

о. Йосафат КОВАЛЬ, ЧСВВ
ЄВАНҐЕЛІЯ ... 8

о. Анастасій КАБАЛЬ, ЧСВВ
«ПЕРЕД НИМ ПОКЛОНЯТЬСЯ ВСІ ЦАРІ, УСІ НАРОДИ ЙОМУ СЛУЖИТИМУТЬ» ... 9

о.д. Єронім ГРІМ, ЧСВВ
ДОБРОМИЛЬСЬКИЙ СВЯТООНУФРІЇВСЬКИЙ МОНАСТИР ... 10

«СЕРЦЕ ПРАВДИ – ЦЕ ЛЮБОВ» ... 13

«ДРАБИНА ЯКОВА» – НОВА ПРЕМ'ЄРА МОНАШОГО ТЕАТРУ «В КАПТУРАХ» ... 16

«СЕРДЕЧНО, СУМЛІННО, З УСІМ ЗАПАЛОМ...» ... 17

Ігор СКЛЕНАР
НОТАТКИ ПІСЛЯ ЗУСТРІЧІ НОВОГО РОКУ ... 18

Ірина ЖУК
ЯК МАРІЙСЬКА ДРУЖИНА МОЛОДІ ЗУСТРІЧАЛА 2011 РІК БОЖИЙ ... 20

«НА ЖАЛЬ, НАМ ЩЕ ГОДІ СПІЛЬНО ЛАМАТИ ХЛІБ», – ЛАЖЕННІШИЙ ЛЮБОМИР ... 22

ПРАЗНИК ГОСПОДНЬОГО СТРІТЕННЯ ... 24

ЧЕТВЕРТА ПРАВДА ВІРИ:
Друга Особа Божа, Син Божий, стався чоловіком і помер на хресті задля нашого спасіння ... 25

МІСІОНАРЧИКОВА ПОШТА
Домашні улюбленці Шиншили ... 26

ВЕСЕЛИНКИ ... 27

Віра ПАРФЬОНОВА
ФАНТАСТИЧНА ПРИГОДА ... 28

ЗАГАДКА «СТРІТЕННЯ» ... 30

о. Єжи МАХНАЧ
БОЖА СВІЧКА ... 31

о. Василь МЕНДРУНЬ,ЧСВВ
РУКИ СПАСИТЕЛЯ ... 32

Олена КУЛИГІНА
«ПРЕЗЕРВАТИВНА РЕВОЛЮЦІЯ» ... 34

Бр. Михаїл ЛЕХНОВСЬКИЙ, ЧСВВ
ДІТИ – СПАДЩИНА ГОСПОДНЯ, ПЛІД УТРОБИ, НАГОРОДА ... 37

Олександр СІЧ
ГАРРІ ПОТТЕР: ЯКЩО ПРИГЛЯНУТИСЬ УВАЖНІШЕ... ... 39

о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ
АПОСТОЛ ПРОКАЖЕНИХ.
ДИТЯЧІ І ЮНАЦЬКІ РОКИ З ЖИТТЯ СВЯТОГО ОТЦЯ ДАМ'ЯНА ... 45

ПОДЯКИ ... 48

Леся ШТИКАЛО
КРОСВОРД «ТРИ СВЯТИТЕЛІ» ... 50

МІСІОНАРЧИК

СИМВОЛ ВІЧНОГО СВІТЛА

о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ
головний редактор

ХРИСТОС РОЖДАЄТЬСЯ! СЛАВІМО ЙОГО!

На свято Стрітення у церквах освячуватимемо свічки – знак і символ вічного світла Христового, яким Він просвітлює нас та провадить у житті. Сам Христос повчає, щоб ми ходили у світлі, поки воно є з нами. Свічка є тільки символом, який, однак, нас запрошує і зобов'язує.

Насамперед, ми освячуємо свічки не для того, щоб з їх допомогою вирішувати свої життєві проблеми. Цю свічку запалюємо під час молитви, аби пам'ятали, що правдивим світлом є Христос. А завершивши молитву – щоб прямували до Христа, разом із Ним діяли, дивилися на світ Його очима. Символіка світла тут залишається дуже важливою для розуміння того, як Христос просвітлює кожну людину. Коли ми перебуваємо у світлі, то бачимо далеко, аж до горизонту, і можемо легко орієнтуватися у просторі, визначати, в якому саме місці ми знаходимося. Нам також вдається без великих проблем оцінити шлях, яким повинні йти, і всі перешкоди, які зустрінемо на ньому. Нарешті, ми здалека впізнаємо людей, які йдуть нам назустріч, бачимо вираз їхнього обличчя, і можемо правильно про них судити.

Якщо ж ми потрапимо у темряву, то не можемо бачити горизонту і орієнтуватися у місцевості, не бачимо шляху і перешкод, не впізнаємо людей. Цю символіку використовує Святе Письмо, коли каже про Христа: «Народ, що в пітьмі бродить, світло побачив велике» (Мт 4, 16). В духовному значенні Христос подає нам реальний погляд на життя і всі обставини; дивлячись на дійсність по-християнськи, ми легко орієнтуємося в ситуації, знаходимо вихід, пізнаємо і розуміємо людей та їх наміри.

Цього світла нам подекуди бракує, особливо тоді, коли не розуміємо того добра, яке отримуємо від Бога. Бо, здобувши незалежність держави, ніяк не можемо зрозуміти, що свобода ліпша від клітки, навіть золотої. І вже вкотре стаємо на ті самі граблі – надіючись на так звану стабільність, отримуємо новітні форми рабства, в які поволі скочуємося. Саме скочуванням у віддалені форми рабства можна назвати

останній рік, коли розпочався повальний наступ на українську мову, історію України, коли розформовано Інститут національної пам'яті, чиняться нападки на українські організації в Росії, без законних основ продовжується перебування чужоземної армії на території України і багато інших аспектів. У пресі з'явилося дуже доречне міркування, що сьогоднішня влада, як би це по-варварськи не звучало, підрив храму, під час якого одна людина загинула та кількох поранено, вважає хуліганством, а підрив пам'ятника кату народів Сталіну, де ніхто не постраждав, – терористичним актом. Хоча насправді терористичний акт – це сам факт встановлення такого пам'ятника і толерантного ставлення влади до цього факту.

Проте скочування до рабства прогресує і надалі. Бо раб, який не знає своєї історії, минулого, мови, традиції, насправді потрібний лише для того, щоб його грабували і визискували. Можновладці останнім часом часто говорять про «економічно обґрунтовані тарифи». Не важливо, на що саме: електроенергію, теплопостачання чи проїзд у громадському транспорті. Тільки чомусь забувають говорити про «економічно обґрунтовану зарплатню». То чи має право людина в Україні заробляти достатньо для того, щоб забезпечити себе і свою родину? За висновками влади – ні! Тому, мінімально підвищуючи індекс доходів, максимально підвищують різні платежі, починаючи від плати за електроенергію і закінчуючи платою за видачу якихось банальних довідок у сільраді.

Але ж ця влада обрана на демократичних виборах! Аякже. Тільки важливим є інше: навіть обрання на демократичних виборах не звільняє владу від відповідальності і не дозволяє чинити, що заманеться. Викрутаси правлячої верхівки, що, мовляв, вона пожинає «плоди прорахунків попередньої влади», не витримують критики: на таке можуть посилатися всі, також і попередники. Сьогодні влада в Україні не виконує своєї прямої функції – не дбає про добро народу.

Що повинні чинити християни в такій ситуації? Молитися? Так, молитися за навернення тих, які відповідальні за народ. Але нині, просвітлені світлом Христовим, ми повинні правильно оцінити обставини, в яких знаходимося, і, ведені цим світлом, вступити в боротьбу, як Іван Хреститель, – так само безстрашно і безкомпромісно. До цього нас просвітлює Христос. Нехай свічка, яку освятимо на Стрітення Господнє, буде для нас постійним нагадування про таку нашу відповідальність.

МІСІОНАР
УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТИЯНСЬКИЙ ЧАСОПИС

Головний редактор:
о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ

Відповідальний секретар:
Ігор САВ'ЯК

Радакційна колегія:
о. Христофор ГАНИНЕЦЬ, ЧСВВ
о. Йосафат ХАЙМИК, ЧСВВ
о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ
о. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ
Віра АРІВ

Літературне редагування:
Христина МИХАЛЮК

Коректура:
Віктор ПОЛЄТКО

Дизайн та комп'ютерна верстка:
Олег ПЕЛЕНИЧКА

Фото:
бр. Іпатій ВАЩИШИН, ЧСВВ

Заснований у 1897 році
Засновники – Отці Василіяни
Реєстраційне свідоцтво КВ № 5133 від 18.05.2001 р.
Часопис виходить раз у місяць

Передплатний індекс – 23959

Адреса редакції:
м. Львів, 79019, вул. Б. Хмельницького, 36
Святоонуфріївський монастир Отців Василіян
тел/факс: 272-46-94
e-mail: misionar@ukr.net, misionarchik@i.ua
URL: www.osbm.in.ua

Підписано до друку 31.01.2011 Формат 70x100 1/16. Друк офсетний. Папір друк. № 1. Умов. друк. арк. 5,2. Умов. Фарбо-відб. 5,7. Обл.-вид. арк. 5,0. Зам. Тираж 5500 прим.

ЦІНА ДОГОВІРНА

Віддруковано з готових діапозитивів
у Жовківській друкарні видавництва Отців Василіян
«Місіонер». 80300, Львівська обл., м. Жовква,
вул. Василіянська, 8

Передруки і переклади дозволені за поданням джерела. Редакція зберігає за собою право виправляти і скорочувати надіслані матеріали.

©Журнал «Місіонар», 2011

МОЛИТВА ЩОДЕННОГО ПОЖЕРТВУВАННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

**О, Божественне Серце Ісуса!
У злуці з тим наміром, з яким Ти на землі віддавав славу Богові і тепер щоденно віддаєш у Пресвятій Тайні Євхаристії, жертвую Тобі через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії усі свої молитви, справи, слова, думки й витривалість у терпіннях нинішнього дня як винагороду за всі зневаги, образи і кривди, завдані Тобі.**

Жертвую їх особливо за Святішого Отця Папу Римського, за святу Церкву, за навернення грішників та в усіх намірах Апостольства молитви, призначених на цей місяць і на сьогоднішний день.

Пресвяті Серця Ісуса і Марії, спомагайте святу Церкву та Україну!

Святий Йосифе, Покровителю і Заступнику приятелів Ісусового Серця, моли Бога за нас!

Святий Архангеле Михаїле, св. Миколаю, св. Володимире, св. Йосафате, заступники України, моліть Бога за нас!

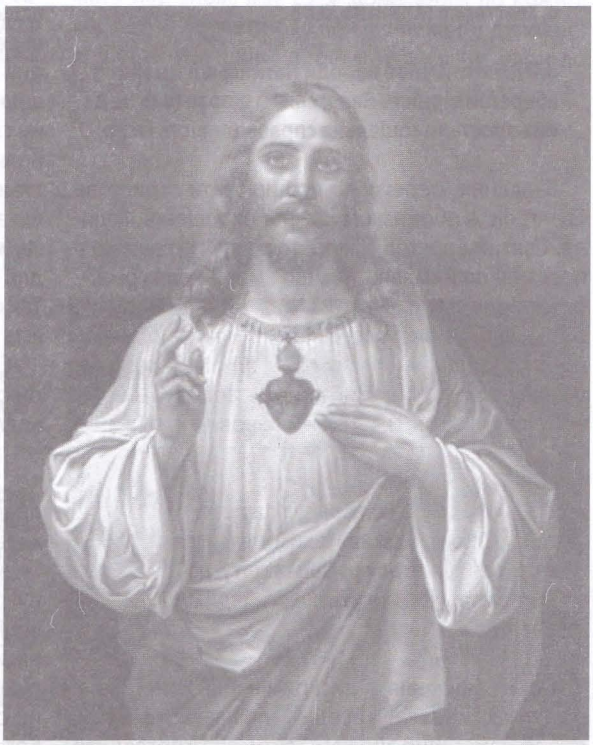

Ось Серце, що так полюбило нас...

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ЛЮТИЙ

(З благословення Святішого Отця)

ЗАГАЛЬНИЙ: Щоб усі шанували сім'ю в її ідентичності й визнавали її незамінну цінність для цілого суспільства.

МІСІЙНИЙ: Щоб на тих місійних територіях, де першочерговою справою є боротьба з хворобами, християнські спільноти вміли свідчити, що Христос є поруч зі страждаючими.

МІСЦЕВИЙ: Щоб авторитет педагогів сільських і міських шкіл формувався насамперед у християнському вихованні дітей вдома.

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА БЕРЕЗЕНЬ

(З благословення Святішого Отця)

о. Христофор ГАНИНЕЦЬ,ЧСВВ

ЗАГАЛЬНИЙ: Щоб народи Латинської Америки зберегли вірність Євангелію й щораз більше в них зростали соціальна справедливість і мир.

Завдання берегти і поширювати Христове Євангеліє є обов'язком кожної охрещеної людини. Святий апостол Павло про таку місію каже в посланні до Римлян: «Ми, що вмерли для гріха, – як нам у ньому далі жити? Чи ж ви не знаєте, що всі ми, що в Христа Ісуса охрестилися, у смерть його хрестилися? Ми поховані з Ним Через хрещення на смерть, щоб як Христос воскрес із мертвих славою Отця, і ми теж жили новим життям. Бо якщо ми з'єднані з Ним подобою Його смерті, то будемо і подобою воскресіння. Знаємо, що старий наш чоловік став розп'ятий з Ним, щоб знищилося оце гріховне тіло, щоб нам гріхові більше не служити, бо хто вмер, той від гріха звільнився. Коли ж ми вмерли з Христом, то віруємо, що житимемо з Ним, знаючи, що Христос, воскреснувши з мертвих, вже більше не вмирає: смерть над Ним більше не панує. Вмираючи – бо, Він умер для гріха раз назавжди, а живучи, живе для Бога. Так само і ви вважайте себе за мертвих для гріха, а за живих для Бога в Христі Ісусі» (Рм 6, 2-11).

Саме таке життя в Христі Ісусі гарантує вірність Євангелію і допомагає нести мир і справедливість туди, де тих засад бракує. ■

МІСІЙНИЙ: Щоб Святий Дух дарував світло і силу християнським спільнотам і вірним у багатьох регіонах світу, де їх переслідують чи утискають задля Євангелія.

Переслідування і дискримінація християн у різних частинах світу все ще залишається фактом, попри намагання або загладити, або спотворити правду про такі дії. Правозахисні організації, які займаються проблемами переслідування, вказують на те, що християни, а особливо емігранти, стають причиною «знеславлення» місцевої релігії. І в такий спосіб їх переслідування і утиски виправдовуються, а конфлікти набувають ширшого характеру.

Апостольська Столиця каже, що не можна певну расу ототожнювати з релігією. Потрібні такі ініціативи, які б гасили прояви дискримінації і насильства, та створення умов, у яких би не порушувалася свобода вираження релігійності й не страждали вірні Христові друзі. Право іти до Бога мають всі люди, незалежно від расових чи політичних ознак. Відповідно, ніхто не має посягати на силу Христової віри, притемнювати світло Святого Духа у дітях Творця. Має бути прогрес насамперед у ділянці терпимості й людяності, щоб Євангеліє було доступне всім. ■

МІСЦЕВИЙ: Щоб молоді батьки розуміли важливість участі бабусь і дідусів у плеканні духовної зрілості нащадків.

«Страшнішого горя нема, ніж те, коли старість мати в домівці стрічає сама» (В. Симоненко). Хоча це явище є лише одним із наслідків визрілої проблеми, однак український поет стукає до сердець, щоб запобігти такій ситуації.

Така реальність не є рідкістю у сучасному світі, який відкидає кращі традиції сімейних стосунків, які роками плекав наш народ. Це ті випадки, коли приклади життя черпаються із сумнівних телепередач, власної самовпевненості, шляхом відкидання цінностей. Традиційна сім'я, передання досвіду поколінь іноді сприймається молодою сім'єю як щось застаріле, немодне. Натомість виноситься на п'єдестал життя «просунуте», без комплексів. А саме таке життя часто-густо передбачає усунення бабусь і дідусів від участі у плеканні духовної зрілості нащадків або, в кращому разі, означає, що старенькі мають з'являтися лиш

тоді, коли потрібно їхнім «просунутим» дітям, і зникати, коли це перестає їм бути вигідно. Неважко здогадатися, якими виростуть діти таких батьків. Неважко і передбачити, що чекає їх самих в недалекому майбутньому, бо коли не були вдячними за власне життя і виховання, то звідки це почуття з'явиться в їхніх нащадків?

Розуміння важливості співжиття з бабусями й дідусями, отими хранителями українських казок, у яких добро завжди здобуває перемогу над злом, має бути донесеним до кожної сім'ї, щоб усувати бар'єри у плеканні духовної зрілості нащадків і зростанні пошани один до одного. ■

■ ПОКРОВИТЕЛЬ НА БЕРЕЗЕНЬ

СВЯЩЕННОМУЧЕНИК ПОЛІКАРП СМИРНСЬКИЙ, 8 березня

8 березня (23 лютого за юліанським календарем) ми святкуємо пам'ять святого Полікарпа, ім'я якого означає «багато плодів». Святий Полікарп народився між 69 і 81 роками й жив та служив у місті Смирні (сьогодні це Ізмір у Туреччині). Він дожив до глибокої старості. Ще в молодості навернувся до Христа через проповідь апостолів, був учнем апостола Івана. Полікарп листувався з святим Ігнатієм Антіохійським, який написав адресоване йому послання. Святий Іриней Ліонський, автор Послання до Филип'ян, був учнем Полікарпа.

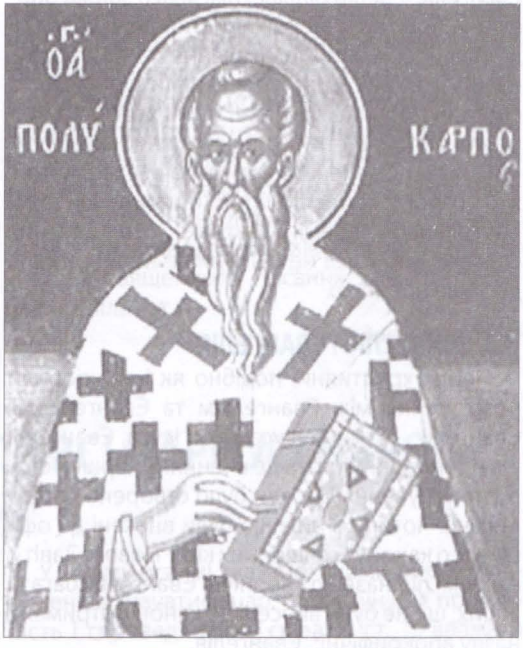

Наприкінці довгого життя і служіння Господу єпископа Смирнського заарештували під час гоніння християн за правління римського імператора Марка Аврелія. Святий старець звелів дати воякам їсти та пити і попросив годину для молитви. Він молився аж дві години, і воякам аж було сумно арештовувати такого доброго чоловіка. Після арешту Полікарпа привели перед величезний натовп народу і наказали: «Клянись фортуною кесаря, покайся і скажи: «Безбожників геть!»» (християнам закидали безбожництво, бо вони не поклонялися божкам римлян та греків). Полікарп махнув рукою у бік натовпу і сказав це. Коли проконсул наказав йому хулити Христа, то угодник Божий відповів словами, які лунають крізь віки: «Я служу Христові вісімдесят шість літ, і Він у нічому мене не скривдив. Як же можу ганити мого Царя, що мене спас?» А на останній наказ проконсула, щоб він зрікся Христа і визнав римських богів, старець рішуче відповів: «Я не можу замінити краще на гірше». Тоді дали наказ прицвяхувати його до стовпа і спалити живцем. Святий Полікарп сказав, що Бог дасть йому силу перенести вогонь, тому вони можуть просто зв'язати його шнурком. Коли запалили багаття, воно не торкнулося його, а тільки палало навколо. Тоді вирішили пробити праведника списом, і його кров погасила вогонь. Тіло святого старця спалили. Мучеництво Полікарпа сталося у Велику Суботу 167 р. Життя його є також глибоким прикладом любові, яку християни мали би проявляти один до одного. ■

ЄВАНГЕЛІЯ

о. Йосафат КОВАЛЬ, ЧСВВ

Євангелія – найбільш читані книги Біблії, адже розповідають вони про Ісуса Христа. У них ми зустрічаємо оповідання про найважливіші епізоди з Його життя та основне Його вчення. Без них пам'ять про Ісуса була б обмеженою до деяких окремих згадок істориків того часу чи збережених спогадів християнської літератури перших століть. Без сумніву, Євангеліє – дещо більше, ніж якась збірка оповідань про Ісуса. Перші християни, які з насолодою приймали Його вчення та застосовували у своєму житті, передавали цю науку та спогади про діла Христові не як хтось, хто передає просто вістку, не як пасивний, незалежний, незацікавлений передавач, але як той, хто розповідає про початок і причину глибокої внутрішньої переміни свого життя. Для них спогади про Ісуса не були лише новиною, але доброю новиною.

I. ЄВАНГЕЛІЄ І ЄВАНГЕЛІЯ

Перші християни, подібно як і ми, робили розрізнення між Євангелієм та Євангеліями; Євангеліє – вчення Ісуса і про Ісуса, Євангелія – писання, що містять це вчення. В перших століттях існування Церкви було створено багато писань. Чотири з них, що були внесені до офіційного канону[1] священних книг Нового Завіту, є відомі під назвою канонічні Євангелія; багато інших, що не були внесені до канону, отримали назву апокрифічні[2] Євангелія.

1. Від Євангелія до Євангелій

Тогочасною народною мовою Римської Імперії (якою була грецька мова) слово «євангеліє» означало «добра новина, звістка». Це слово було вигадане не християнами, адже набагато раніше греки, римляни та юдеї використовували його для окреслення подій, що були для них доброю новиною.

ЄВАНГЕЛІЄ ПЕРЕД ІСУСОМ. Греки і римляни використовували слово «євангеліє» для окреслення добрих новин їхнього повсякденного життя, але в основному це слово вживали для пропаганди імперії. Прикладом того, як використовувалося це слово, може послужити посвята міста Пріене Августові у 9 році після Христа: «Його народження вважалося доброю новиною для світу».

Також і юдеї використовували слово «євангеліє». У перекладі Старого Завіту, яким користувалися ті з них, які розмовляли грецькою мовою, іменник «євангеліє» та дієслово «євангелізувати» («проголошувати добрі новини») стосувалися також повсякденного життя (2 Сам 18, 19.20.27.31; Єр 20, 15); але в пророка Ісаї ця добра новина означала перш за все прихід Бога як Царя і Месії (Іс 52, 7; див. також Іс 40, 9; 60, 6; 61, 1). Добра звістка, проголошена Ісаєю, полягає в близькості Бога, Який приходить царювати у святому місті і над своїм народом.

ХРИСТИЯНСЬКЕ ЄВАНГЕЛІЄ. Для перших християн євангеліє було перш за все проголошенням доброї новини Ісуса та про Ісуса. У самих Євангеліях дієслово «євангелізувати» означає «проповідувати». Іменник «євангеліє» стосується проголошення Божого Царства, проповідуваного Ісусом (Мк 1, 15; Мт 4, 23 ; 9, 35), а також подій з життя Ісуса, про які в Євангеліях розповідається (Мк 1, 1; 14, 9). Для святого апостола Павла євангеліє було, перш за все, доброю новиною про Ісуса (Рим 15, 19; 1 Кор 9, 12; 2 Кор 12, 12), яку проголосив Бог (1 Сол 2, 2.8-9), змістом якої були смерть і воскресіння Ісуса (1 Кор 15, 3-5). У пасторальних[3] листах євангеліє – це проголошення, проповідь Павла, яку він передав заснованим ним спільнотам, автентичність якої вони повинні зберігати (2 Тим 2, 8). Її центральний зміст – смерть та воскресіння Ісуса (2 Тим 1, 8.10).

Таким чином, відбулася певна еволюція у використанні терміну «євангеліє». Євангелис-

[1] Канон (гр.) Святого Письма – офіційний список біблійних книг, визнаних Церквою за богонатхненні.
[2] Апокриф (гр.) – «таємний», «прихований», «невідомий».
[3] Пасторальні листи чи послання св. ап. Павла – послання до Тита, Тимотея, Филимона.

ти представляють Ісуса, Який проголошує добру новину Царства (Мк 1, 14) і приносить спасіння. Після Пасхи зміст християнської доброї новини зосередився на проголошенні смерті та воскресіння Ісуса (1 Кор 15, 1.3-5), дещо пізніше став означати все християнське вчення. Згодом слово, яке християни взяли з повсякденного вжитку, набуло для них особливого значення: євангеліє було доброю новиною приходу Царства Божого, що звершилося у воскреслому Ісусі.

ЄВАНГЕЛІЯ. Жодне з новозавітніх писань не називає Євангеліями розповіді (оповідання) про Ісуса, які сьогодні нам відомі саме під цією назвою. Єдиний євангелист, що якось їх називає – це святий Лука, але не Євангеліями, лише оповіданнями (Лк 1, 1).

Християнські письменники на межі I-II століть використовували також інші терміни для визначення Євангелій. Папіяс[4] (поч. II ст.) описує Євангеліє від Марка як те, що зробив і сказав Господь, а Євангеліє від Матея – як слова Господа. Незадовго Юстин[5] називає їх спогадами апостолів.

Першим, хто використав термін «євангеліє» для визначення написаного Євангелія, був Маркіон[6] вже в другій половині II століття. Для нього єдине оповідання, яке можна назвати Євангелієм, – це оповідання Луки. Згідно з Маркіоном, саме це мав на увазі апостол Павло, коли казав «моє євангеліє» (Рим 2, 16; 16, 25).

У той самий період Юстин у своєму відомому апологетичному творі говорить про Євангелія у множині, чітко вказуючи на оповідання про Ісуса: «У спогадах, що склали апостоли, які називаємо Євангеліями, вони передають, що отримали наступні вказівки» (1 Апологія 66, 3).

Таким чином, до другої половини II століття після Христа термін «євангеліє» не використовувався для означення написаних Євангелій, але малося на увазі усне проголошення доброї новини Ісуса і про Ісуса. Євангеліє означало місію, а лише згодом почало означати писання, що містили добру новину. Визначення «спогади апостолів», як і «Євангелія», творилися у полемічному контексті, коли було необхідно насамперед визначити, які з тих оповідань є автентичною, правдивою доброю новиною. Саме з того часу Євангелія почали набувати статусу Священного Писання для християнських спільнот.

(продовження буде)

«ПЕРЕД НИМ ПОКЛОНЯТЬСЯ ВСІ ЦАРІ, УСІ НАРОДИ ЙОМУ СЛУЖИТИМУТЬ» (Пс 72)

о. Анастасій КАБАЛЬ, ЧСВВ

Псалом 72 є царським, і в ньому головне місце займає Бог, Якого прославляють як Царя. У цьому псалмі, як і в інших такого жанру (а це псалми 2, 20, 21, 45, 47, 93, 96-99, 101, 110, 132, 144) мова йде про царя, наступника Давида і Месію, та те, якими рисами він відзначається. Згаданий псалом є також молитвою за правителя, у якій псалмоспівець просить наділити його потрібними дарами та благословити його.

У 101-му псалмі сказано, якими рисами повинен відзначатися цар. Отож, він має про милість і справедливість співати (ст. 1), вважати на дорогу досконалу (ст. 2), не утверджувати нічого нечестивого та не приставати до беззаконних (ст. 3), лукавства і зла уникати (ст. 4), призводити до мовчанки тих, хто обмовляє ближнього свого (ст. 5), дозволяти служити собі тому, хто ходить шляхами досконалими (ст. 6).

Псалом, про який іде мова, – це молитва за царя, щоб Господь наділив його дарами, які

[4] Папіяс – ранньохристиянський письменник.
[5] Юстин – ранньохристиянський мученик, філософ, історик.
[6] Маркіон (бл. 110 – † 160) – християнський єретик II ст.

допомагали б йому бути охоронцем права і справедливості (1 Цар 8, 15; 2 Сам 15, 4; Міх 4, 14). Утвердження справедливості у давні часи вважалося найважливішою функцією царської влади (2 Сам 8, 15; 1 Цар 10, 9; Пс 45, 5; Іс 9, 6; 32, 1; Єр 23, 5; 33, 15; Зах 9, 9). Справедливість у біблійній мові – це вірність якомусь принципові або доброму способові дії чи думання. Бог – найсправедливіший, а цар має бути відображенням цієї Божої справедливості.

Отож, правитель, за якого псалмоспівець молиться, має бути чесним у виконанні своєї влади, тобто сумлінно ставитися до підвладних і дбати про те, щоб забезпечити їх усім тим, чим повинен (ст. 2). Особливою опікою володар покликаний огортати бідних людей. Своєю владою він повинен усувати тих, які їм роблять кривду (ст. 4).

Цар має дбати також про мир (ст. 3). Псалмоспівець молиться за те, щоб він був для підданих тим, чим для землі є роса і дощ (ст. 6), і щоб такий стан тривав, поки не зникне місяць (ст. 7), тобто якнайдовше.

Правитель повинен також поклонятись найвищому Цареві – Богові (стт. 10-11), який настановив його. Подібно як в інших народів давнього Сходу, в Ізраїлі було переконання, що цар є поставлений Богом. Тільки тут виникає питання: чи зла влада також від Бога? Отож, Бог не бажає зла, але може допустити його. Згідно з Божим задумом, кожна людина є вільною. Сьогодні діється багато поганого, бо чимало людей добром вважає зло. Інколи Бог допускає останнє, щоб людина сама могла переконатись у його руйнівній силі. Зло – це брак добра, тому потрібно почати робити добро – і зло зникатиме (Пс 37).

Зараз саме прославляємо та переживаємо таємницю приходу у світ Христа, очікуваного Месію, правдивого Царя, якому царі принесуть дари, дадуть гостинці і поклоняться, Йому усі народи служитимуть (Пс 72, 10-11; Мт 2, 11). Вже від початків Церкви Христової 72-й псалом вважався за один з найкращих творів на прославу Христа Царя. Саме під час різдвяних свят вірні славлять новонародженого Ісуса Христа, роздумують над справедливістю, досконалістю та красою Його Царства, до якого Господь запрошує всіх людей.

Через згаданий псалом псалмоспівець також і сьогодні закликає просити, щоб Господь благословив наш народ добрим правителем, який охоронятиме право і справедливість, буде милосердним та дбатиме за мир і спокій (Пс 72). І, що найважливіше, потрібно молитися до Господа за такого правителя, який визнаватиме Христа своїм Царем, якому не на показ, а покірно поклонятиметься та складатиме дари добрих діл, за що Господь благословлятиме його та народ. ■

ДОБРОМИЛЬСЬКИЙ СВЯТООНУФРІЇВСЬКИЙ МОНАСТИР

о.д. Єронім ГРІМ, ЧСВВ

Добромильський Святоонуфріївський монастир належить до української Провінції Найсвятішого Спасителя, Василіянського Чину св. Йосафата, Української Греко-Католицької Церкви.

Початки чернецтва на околицях м. Добромиля (тепер Старосамбірський р-н, Львівської обл.) сягають поч. XVII ст., коли, як свідчить давній переказ, бл. 1612 р. два монахи одного з львівських монастирів о. Анастасій та його товариш Йоіл, рятуючись від татарської навали, забрели аж у добромильські ліси і оселилися у печері на схилі Чернечої гори. 24 серпня 1613 р. Ян Фелікс (Щасний) Гербурт, староста Мостиськ і Судової Вишні та його дружина, княгиня Єлизавета з роду Заславських, надали обителі фундаційну грамоту, у якій «на вічні часи» записано для ченців ґрунт і дано дозвіл на будівництво церкви св. Миколая та дерев'яного монастиря. Невдовзі під самою вершиною гори постала друга дерев'яна церква св. пророка

Іллі. Церква св. Миколая простояла більше двохсот років і після того, як її повалив вітер, о. ігумен Венедикт Ольшанський наказав її розібрати (1818 р.). Церква св. Іллі 1772 р. за настоятельства о. Ампліята Крижанівського була продана до с. Перекопана біля Перемишля.

У 1691 р. відбулося церковне поєднання Перемишльської єпархії з Римською Апостольською Столицею, яке дещо піднесло статус добромильського монастиря. Вже 1693 р. перемишльський синод перевів Добромильську обитель на новіціятський дім, де початкуючі василіянські ченці відбували визначений час вступної проби (послушництва) перед складенням монаших обітів (професії). У 1705 р. за ігумена о. Васіяна Лучинського почалось спорудження церкви св. Онуфрія за зразком церкви у Лаврові архітектором Яковом Мамровцем з Ярослава на новому місці біля підніжжя Чернечої гори, за два кілометри від міста. У 1731 р. ігумен о. Єронім Кузьмич поруч із церквою збудував двоповерховий корпус келій, у якому пізніше доживали свого віку перемишльський єпископ Єронім Устрицький (+1746) та згодом у 1750-х рр. хорватський уніатський владика-василіянин Теофіл Пашич. Разом із монастирськими приміщеннями тривало будівництво двоярусної квадратної в плані дзвіниці, завершеної великою банею (закінчено 1751 р. за ігумена о. Гервасія Паславського). Оздоблювали стіни церкви й самого монастиря як світські малярі (маляр Михайло 1741 р. намалював образ св. Онуфрія, розмалював церкву), так і малярі-василіяни. У 1750-х рр. тут виконували малярські роботи відомі на той час василіянські художники Самсон Скрипецький та Йоаким Борисевич. Окрім новіціяту, містилася в обителі 1758-1771 рр. богословська школа для молодих ченців. Тоді добромильський монастир мав найбільше число ченців між усіма галицькими обителями (до 40 осіб). Для їх утримання служили менші монастирці в Буковій коло Фельштина, Наклі біля Перемишля та в Журавині біля джерел р. Сян. Після скасування частини монастирів у 1744 р. до обителі поступово було приєднано чернечі осідки в Улючі, Рибнику, Колоденці біля Жовкви (звідси до монастиря перенесено чудотворний образ св. Онуфрія).

За правління австрійського імператора Йосифа II (1780-1790) над обителлю нависла небезпека бути скасованим, як це сталося з багатьма іншими монастирями василіян на Галичині. «Йосифінська реформа» дуже сильно підточила Василіянський Чин і його складову добромильський монастир, який з початку XIX ст. почав поступово підупадати. У 1867 р. монастир уклав угоду з пряшівським різьбярем Михайлом Федорчаком на виготовлення нового іконостасу, престолу і двох нових вівтарів упродовж двох з половиною років. У 1868 р. було осушено стіни монастирських будівель та церкви, що дуже потерпіли від сирості через високий рівень ґрунтових вод. Наступного року відомий львівський художник Мартин Яблонський розпочав розмалювання оновленої церкви.

З 1882 р. добромильський монастир став центром відновлення Василіянського Чину. Саме тут під проводом польських єзуїтів, які перейняли

керівництво новіціятом, розпочалась т. зв. Добромильська реформа Чину. До перших реформованих василіян, вишколених у тамошньому новіціяті, належать: перший протоархимандрит Діонісій Ткачук, протоігумени Платонід Філяс, Марко Галущинський, Атанасій Калиш, Віталій Градюк, єпископ Сотер Ортинський, отці Єремія Ломницький, Юліян Дацій, Мелетій Лончина та інші. У 1886 р. Папа Лев XIII передав для добромильських ченців мощі св. мученика Пасива. У стінах обителі розпочався духовний подвиг митрополита Андрея Шептицького, який прибув сюди у травні 1888 р., а вже 1893-1897 рр. обіймав один з найбільш важливих та відповідальних постів – був маґістром (вчителем) новиків. У 1902 р. провід Чину, зважаючи на велику вологість мурів монастирської будівлі, переніс новіціят з Добромиля до Крехова. Туди теж забрали мощі св. Пасива і частину старовинної бібліотеки. Після цього церква та монастир почали поступово занепадати. Аж у 1928 р., після реставрації споруд за ігумена о. Йосафата Лабая, тут примістилися філософські, а згодом вищі гімназійні студії Чину. Влітку 1931 р. у Добромильському монастирі відбулася Генеральна Капітула Василіянського Чину, де було обрано першого найвищого настоятеля відновленого Чину протоархимандрита о. Діонісія Ткачука. У передвоєнні роки, коли ігуменом був о. Йосиф Галабарда, у дні Преображення Господнього тут відбувалися масові відпусти з найбільшою кількістю учасників. Влітку 1945 р. останнього добромильського ігумена о. Макарія Розумійка заарештували та заслали на 10 років до таборів Воркути та Хабаровського краю. Монастир закрито 1946 р., а монахи розійшлися хто куди.

З 1950 р. в монастирі розмістили психоневрологічний інтернат для жінок. Церкву розділили на два поверхи: на першому був склад, на другому – клуб. Восьмерик і церковну баню знесли, а настінні розписи забілили. Іконостас, вівтарі понищили і тільки незначні їх фрагменти вдалося зберегти вірним.

У вересні 1992 р. монастир повернули законним власникам. Першими настоятелями нововідкритого монастиря були отці василіяни Андрій Шкреметко, Іриней Бабінець, Віталій Лотоцький, Михайло Лучків. Спочатку богослужіння відбувались на другому поверсі монастиря, а з 1997 р. за ігуменства о. Никодима Гуралюка почали правити у дзвіниці. З 6 червня 2000 р. ігуменом став теперішній настоятель обителі о. Макарій Флячок, за якого почалося пожвавлення реставраційних робіт в монастирі. Він довершив відбудову центральної церковної бані, перекрив храм, розпочав ремонт церкви та монастиря всередині. Крім ігумена, в обителі на сьогоднішній день проживають ще один священик, який займається душпастирською працею в монастирському храмі. У Добромильській василіянській обителі ще й досі проводяться відновлювальні роботи, проте вже сьогодні численні паломники та туристи відвідують це благословенне місце. Кожного року в празники Преображення Господнього та Воздвиження Чесного Хреста Господнього тут відбуваються велелюдні відпусти. ■

«СЕРЦЕ ПРАВДИ – ЦЕ ЛЮБОВ»

Інтерв'ю з настоятелем Салезіянського Згромадження о. Оноріно Пістеллато

– Отче Оноріо, 2011 рік проголошений роком покликання з особливим наголосом на покликанні до богопосвяченого життя. Яка на даний час динаміка покликань до Вашого Товариства в Україні, у порівнянні з 90-ми роками?

– Салезіяни повернулися в Україну в 1992 році, і від того часу стараються розширювати свою діяльність. Від початку було видно, що багато молоді цікавляться салезіянською харизмою та діяльністю. Тому було створено преновіціят – такий дім для молодих осіб, який був у Оброшино. Десь до 2004 року приблизно 80 молодих осіб, які відчули покликання і перебували в Оброшино, продовжили новіціят в Октябрску (Росія), Польщі, Словаччині та Італії (там найбільше). Та серед них не було такої сильної витривалості в покликанні, тому дехто залишив цей шлях вже у 2004-2005 роках. Близько 50 осіб склали перші обіти. Пізніше залишилося з них приблизно 15-20 осіб. Це і є перші салезіни-священики з вічними обітами. У 2005 році виникла Делегатура салезіян УГКЦ в Україні. Починаючи з 2005 року, ми спостерігаємо зменшення кількості кандидатів до нашого Товариства. На даний час маємо на новіціяті приблизно троє-четверо осіб в рік. Станом на 2011 р. наша Делегація складається з 43 салезіян, більшість з яких є молодими братами. Вісімнадцять братів студіюють філософію і богослов'я в Італії. Інші працюють в Україні. Шестеро братів в Україні є асистентами, тобто перебувають на практиці після навчання.

– Чи ви вживаєте якихось заходів у такій, здавалося б, невтішній ситуації?

– Ми почали діяльність на підтримку покликань. Центром цієї діяльності є тепер Винники (Львів), де знаходиться дім-монастир для кандидатів. Там хлопці мають можливість дізнатися про салезіянське життя і служіння, випробувати себе. Минулого року з Винник на новіціят пішло п'ятеро осіб. Щомісяця відбувається зустріч з молодими хлопцями, які прагнуть розпізнати своє покликання. Метою для нас залишається дбати, щоб душпастирство молоді стало душпастирством покликання. Це не означає, що всі молоді особи зорієнтовані на чернече і священиче служіння. Для нас найважливіше – допомогти їм побачити дар, який вони отримали і відповісти на нього, аби вони могли ним жити та відкрити щось більше. Для цього існує багато шляхів. І одним з перших є їхня волонтерська діяльність, яка допомагає згодом відкрити особисту дорогу в житті.

– Як Господь закликає молодих юнаків на служіння? Яка роль у цьому вашої праці з молоддю?

– Сьогодні важко когось виховувати. Мистецтво вчителя полягає у тому, щоб навчити молодь ставити запитання, критично мислити. Адже вона знаходиться в дійсності, яка віддалена від Бога. Повсюди чигають спокуси, приманки світу, що походять з реклами у ЗМІ. Молодь відчуває на собі тиск зовнішніх пропозицій, які бомбардують її зусібіч і віддаляють від головної мети. Тому здібність вихователя полягає в тому, щоб формувати совість молодої особистості. Це, власне, і є виховання. Кожна молода особа покликана віднайти й поглибити правду, яка визволяє. І якщо ми не навчимо молодь бути свобідною у цьому пошуку, то вона буде у рабстві цього світу.

– Один видатний письменник колись сказав: «Не будемо говорити про любов, бо ми досі не знаємо, що це таке». Але, дозвольте, я порушу цей принцип. Що потрібно, щоб навчитися жити любов'ю?

– Насамперед, потрібно виховувати молодь у правді, щоб вона була свобідною і спрямованою до любові. Серце правди – це любов. Сьогодні молодь часто все робить відносним, перевертає цінності з ніг на голову. «Я» без правди опиняється у цьому релятивізмі. Але правда без нашого «я» є просто теорією. Адже любов і правда мають бути нами прийняті. Наші спільноти будуть справді євангельськими, якщо ми будемо зрілими, тобто матимемо внутрішню свободу. Свобода робить людей чесними в пошуку правди і даруванні любові. Спільнота, яка формується такими співбратами, випромінює радість і святість.

– Чи активний і самовідданий спосіб служіння Ваших співбратів не обкрадає особистий подвиг?

– Небезпека дуже активної діяльності в тому, що сприяє розмиванню особи як суб'єкта. Тому не потрібно впадати у спокусу і надавати перевагу речам швидкоплинним замість того, щоби обирати важливе. Не завжди справи дочасні є важливими, цінними. Але тут може допомогти така нехитра річ, як розпорядок дня і проект життя загалом. І в цьому розпорядку потрібно поставити на першому місці милосердя, любов і все те, що важливе. Бо лише такі речі ніколи не збіднюють, не обкрадають особу. Вони самі є Божим даром, який збагачує.

В житті богопосвяченої людини мусять бути присутні такі два аспекти: вона повинна завжди мати перед очима розп'яття, оці рани і пробиті руки Христа, які відкривають обійми любові, і жити Євхаристією, яка є основою життя, посвяченого Господу. Ці дві дійсності дають зрозуміти, що означає справжня любов. З них

випливає молитва, яка доповнює, збагачує, живить любов і милосердя.

– Ваші побажання читачам «Місіонаря».

– Щоб бачили радість осіб, які живуть разом, та керувалися шкалою цінностей, де Бог завжди на першому місці. Щоб читання цього часопису супроводжувалося спокоєм і радістю, після чого має відкриватися нове дихання, нове бачення. Адже саме в такий спосіб богопосвячені інститути і є отими ліхтариками, світлом для світу.

Розмовляв
о. Христофор ГАНИНЕЦЬ, ЧСВВ

КОРОТКА ІСТОРІЯ ТОВАРИСТВА:

Задум створення візантійсько-української вітки Салезіянського Згромадження народився в 1930 році, коли, за проханням Апостольського нунція Польщі преосв. Франческо Мармаджі, Святіший Отець та Генеральний настоятель Салезіян о. Філіппо Рінальді погодилися на поширення їх діяльності і на українські землі зі збереженням традиційного їм східного обряду католицької Церкви. В 1932 році за дорученням та з підтримкою митрополита Андрея Шептицького та блаженного Йосафата Коциловського, тоді єпископа Перемишльського, на салезіянську формацію до Італії відбула перша група українських юнаків, а згодом – інші три: в 1937, 1938 та 1939 рр.

На жаль, з огляду на політичну ситуацію в Україні після Другої світової війни, жоден український салезіянин не зміг повернутися з-за кордону на Батьківщину. Незважаючи на це, отці не зневірювалися – заснували Папську Малу семінарію в Римі для виховання українських хлопців з діаспори, щоб таким чином підтримувати та розвивати у них відчуття українського коріння, любов до України та рідної Церкви.

Серед ректорів Малої семінарії особливої уваги заслуговує отець Степан Чміль, який був першим українським салезіянином, згодом отримав від патріярха Йосифа Сліпого титул архимандрита. Не дочекавшись незалежності України, він помер у 1979 році і був похований у соборі св. Софії в Римі. Отець Стефан відзначався особливою добротою, ревністю та святістю життя, що спонукало у 2006 році почати збір фактів для проголошення його святим.

Деякі з перших українських салезіян змогли повернутися на Батьківщину лише після 60-ти років перебування за кордоном, в 1991 році. Серед цих варто згадати владику Андрія та о. Василя Сапеляків, о. Михайла Пришляка та ін.

Сьогодні українські салезіяни східного обряду мають чотири осередки-спільноти у Львові, збирають дітей та молодь у т.зв. «ораторіях» (з лат. «oratorium» – місце молитви), щоліта проводять літні табори «Веселі Канікули», утримують Молодіжний навчальний центр, гімназію імені блаж. Климентія Шептицького та інші духовно-виховні ініціативи для дітей і молоді міста Львова. Опікуються «Родинним домом «Покрова» для дітей-сиріт, що є при церкві Покрови Пресвятої Богородиці у Львові.

З вересня 2005 року розпочали свою виховно-душпастирську діяльність в Ужгороді, де починають впроваджувати діло св. Івана Боско – батька, учителя і друга молоді.

У 2006 році салезіяни відкрили кандидатський дім у Винниках для виховання хлопців, які бажають вступити до згромадження. При ньому діє також молодіжний центр. Цього ж року розпочав свою діяльність і спортивний клуб «Дон Боско», при якому діє секція футболу, а його футбольна команда «Покрова» бере участь у Всеукраїнському чемпіонаті у 1-ій молодіжній лізі.

З 2007 року працює салезіянське видавництво «Дон Боско», яке має на меті євангелізацію дітей та молоді через засоби масової інформації.

В Україні також є салезіянські спільноти латинського обряду. Вони знаходяться у Бібрці, Коростишеві, Одесі та Перемишлянах.

«ДРАБИНА ЯКОВА» – НОВА ПРЕМ'ЄРА МОНАШОГО ТЕАТРУ «В КАПТУРАХ»

Воплочення Бога – це найбільша таємниця в історії людства. Всесвіт і все, що його наповнює, є твором рук Геніального Митця, Який намалював найяскравіші декорації, написав найкращий сценарій для своїх героїв та зіграв найтрагічнішу роль... Містерія воплочення стала початком кульмінації в драмі Божественного Режисера, а кожна людина відіграла в ній свою неперевершену роль.

Яку роль зіграв св. Василій Великий? Відповідь на це запитання намагаються знайти актори монашого театру «В каптурах».

Цей театр, що діє при Василіянському філософсько-богословському інституті в смт. Брюховичі біля Львова, вже декілька років поспіль напередодні Різдва готує постановки релігійно-соціальних драм. Ченці поєднують глибоке духовне життя з проповіддю Божого слова та людських цінностей через акторську майстерність.

І цьогоріч вони втілили у своїй грі розповідь про життя святого Василія Великого. Авторами сценарію є самі брати та режисер Дмитро Бартков. Історично-екзистенційна проблематика вистави є роздумами над сучасною дійсністю. Часова віддаленість від епохи Василія не віддаляє від актуальних соціальних проблем. Бідність, голод, нужда, хвороби були для святого простором щоденного життя та шляхом здобуття чеснот та освячення.

Складна епоха формування науки Церкви спонукала Василія завжди чувати і дбати про чистоту християнської віри. Споглядання істини та ведення Святим Духом вчинили святителя скелею, об яку розбивались хвилі єресей. У виставі монахи намагаються відобразити глибину християнського вчення і ті обставини, які кристалізували віру церковної спільноти.

Життєва лінія святителя Василія тісно переплетена з біблійною. Дорога святості – це приклад постійного діяння Бога в історії людства. Його воплочення стало кульмінацією в драмі людського спасіння. Бог став людиною, щоб людина стала богом. Святість Василія є постійним сходженням драбиною чеснот до божественного життя. А ці та багато інших духовних зерен, які може використати сучасний глядач для поглиблення свого християнського життя, падатимуть зі сцен в різних містах України, куди з виставами збирається приїхати театр «В каптурах».

«СЕРДЕЧНО, СУМЛІННО, З УСІМ ЗАПАЛОМ...»

Урочистості з нагоди 10-річчя патріаршого служіння Глави УГКЦ Блаженнішого Любомира

23 січня 2011 року, з нагоди 10-річчя патріаршого служіння Глави УГКЦ Блаженнішого Любомира, за участі Першоієрарха Церкви, а також владик – членів Синоду Єпископів Києво-Галицького Верховного Архиєпископства, численного духовенства, монашества з усієї України, парафіян храму, представників громадськості та вірних Київської Архиєпархії УГКЦ, у храмі святого Василія Великого у Києві була відслужена урочиста Архиєрейська Божественна Літургія. У святковій Службі Божій також взяли участь Апостольський нунцій в Україні Архиєпископ Іван Юркович та владика Станіслав Широкорадюк, єпископ Римо-Католицької Церкви в Україні. Літургію провадив владика Ігор Возняк, Архиєпископ Львівський УГКЦ.

«Ми вдячні Його Блаженству, Патріарху Любомиру Гузару, за служіння як Глави нашої Церкви! Це – відповідальне служіння, трудне служіння, повне усяких викликів та перешкод», – сказав у своєму слові владика Ігор Возняк. Архиєпископ Львівський висловив подяку Предстоятелю УГКЦ за смиренне служіння на цьому посту протягом десяти років. «Навіть за цей недовгий період Вам довелося прийняти немало складних викликів і, довіряючи Богові, Ви успішно долали перешкоди, служачи своїй Церкві та своєму народові», – зауважив Владика Ігор.

«Сьогодні знову дякуємо Вам за перенесення осідку Глави нашої Церкви зі Львова до Києва, що було сміливим, необхідним і правильним кроком», – наголосив ієрарх Церкви і висловив вдячність Блаженнішому Любомирові за послідовність у напрямку розвитку Церкви.

«Всякі сумніви закрадались і в серця владик, але Ваше Блаженство довіряло Богу, а довіра Богу дає добрий результат у прямуванні до Нього, до щасливої вічності. Це – сміливе рішення, до якого гідно поставилися наші владики, щоб говорити про перспективу розвитку нашої Церкви», – зауважив Архиєпископ Львівський.

«Ми хочемо бачити духовний зріст у наших вірних, освячення нашого народу – «святість об'єднаного Божого люду» [висловлена під час Синоду Єпископів УГКЦ 2006 року стратегічна мета УГКЦ – прим. авт.]. Це – амбітне бажання, велична перспектива, до якої прикликається, запрошується кожна вірна душа нашої Церкви. З іншого боку, єпископи Церкви та наші священики повинні гідно відповідати своєму покликанню, щоб з достоїнством сповнювати Божу волю», – сказав владика Ігор. За словами Високопреосвященного Владики, від святості та праведності кожної особи в Церкві буде дуже залежати праведність народу України: «Величезна відповідальність лягає на кожного єпископа, священика, чернечих осіб та мирян УГКЦ, щоб допомагати кожному людському серцю відчинитися на дію слова Господнього.

Бо Слово Боже – живе і діяльне», – наголосив у своєму слові Архиєпископ Львівський.

Виступаючи з вітальним словом до Глави УГКЦ, Апостольський нунцій в Україні Архиєпископ Іван Юркович зауважив, що Блаженніший Любомир під час свого служіння завжди є близьким до щоденних подій у житті українського суспільства. «Багато хто відзначає, що Ваше Блаженство залишається, напевно, найбільш присутнім ієрархом у засобах масової інформації. Ваші думки, ваша мудрість і ваше свідоцтво радикальної євангельської вбогості стали причиною вашої надзвичайної популярності в українському суспільному контексті і заслужено зробили вас одним із найавторитетніших голосів сьогодення», – сказав Апостольський нунцій.

На завершення урочистої Архиєрейської Божественної Літургії до присутніх звернувся Верховний Архиєпископ Києво-Галицький Блаженніший Любомир. У своєму слові Глава Церкви підкреслив, що приймає цей день як подяку, але також як настанову.

«Я дуже вдячний вам, що ви присутні, щоби разом зі мною дякувати, – сказав Глава УГКЦ. – Дякувати, перш за все, Богові, що нашу Церкву кріпив, підтримував у часи переслідувань. Дякувати Богові хочемо і за ті 20 років, коли наша Церква може повертатися до нормального життя. Це також Боже діло», – зауважив Блаженніший Любомир.

При цьому він наголосив, що ті заслуги, про які говорили у промовах, є не його власними успіхами, а результатом праці багатьох: «Це не є щось одностороннє: це спільна праця. Слово, яке найкраще це висловлює, – «соборна праця», – підкреслив Блаженніший Любомир.

«Двадцять років ми старалися надавати нове життя нашій Церкві, нашому народові. Кожний з нас, відповідно до своїх можливостей», – сказав Предстоятель УГКЦ. За словами Глави Церкви, сьогоднішній день – це не закінчення чогось, а зупинка на дорозі: «Ніхто з нас не знає, коли Господь Бог нас покличе до себе, або коли не стане сил, щоби працювати. Це все в Божих руках. Але ми хочемо продовжувати цю нашу працю», – сказав Блаженніший Любомир.

«Кожен з нас повинен дивитися вперед. Тому, крім того, що я сердечно радий з вами подякувати Богові, я і вам хочу подякувати за всю вашу працю. Хочу закликати вас продовжувати працю. Сердечно, сумлінно, з усім запалом», – наголосив Блаженніший Любомир на завершення урочистої Архиєрейської Божественної Літургії з нагоди 10-річчя патріаршого служіння.

За повідомленням Департаменту інформації УГКЦ

НОТАТКИ ПІСЛЯ ЗУСТРІЧІ НОВОГО РОКУ

Ігор СКЛЕНАР

В останні роки наші краяни мають більше можливостей святкувати Новий рік не за пострадянською моделлю: вдома, біля екрану телевізора, де на столі, окрім інших страв, – шампанське і салат «Олів'є». Частина студентської молоді та й взагалі молоді християни щораз більше їдуть на паломництва довіри Тезе – екуменічні християнські зустрічі, які відбуваються напередодні Нового року і в перший день його настання.

Автор цих рядків мав нагоду п'ять разів побувати на таких заходах і залишив у пам'яті незабутні враження. Цьогоріч деякі приятелі їздили до далекого Роттердама (Голландія), щоб спільно з іншими молодими європейцями помолитися в намірах 2011 року. Вони пожертвували своїми обов'язками, часом, навіть здоров'ям (в той час у Європі лютувала сувора зима), щоб не лише духовно збагатитися, але й більше пізнати тенденції життя в тих країнах, які, на жаль, випередили нас в цивілізаційному розвитку та ще й до того святкують Різдво напередодні Нового року.

Проте не обов'язково їхати за кордон для того, щоб цікаво відзначити цей день. Наші па-

рафії почали практикувати служіння св. Літургій напередодні ударів годинника на позначці «12». Благословення священика в цьому випадку має більшу силу для віруючих людей, ніж банальне привітання президента…

Цілком випадково натрапив на оголошення біля однієї з львівських церков про можливість зустріти прихід 2011 року в студитській церкві св. пророка Іллі м. Яремче і вирішив, що це ще одна можливість духовно збагатитися.

Наша подорож автобусом до Карпат 31 грудня 2010 року пролягла через низку міст Івано-Франківщини. В Рогатині учасники подорожі, попри зимовий холод, почули цікаву, більш ніж півгодинну розповідь з уст директора музею (саме такий статус має храм, де лише раз в рік або за бажанням місцевих мешканців служаться Літургії та проводяться обряди вінчань тощо). Інтерес викликав дерев'яний іконостас, вразило його оригінальне виконання, його самобутність порівняно з іншими подібними шедеврами. Мізерне фінансування сфери культури не дає змоги утримувати храм Святого Духа в Рогатині на належному рівні, щоб бодай узимку там була відповідна температура. Більше того, церква-музей претендує на те, щоб разом з кількома іншими храмами Івано-Франківщини бути внесеною до Всесвітньої спадщини ЮНЕСКО…

В Надвірні, в музеї історії цього краю, ми побачили світлини та військові речі січових стрільців, воїнів УПА, зброю та воєнний одяг українських повстанців, макети, листування дітей зі своїми репресованими батьками… Вразили написи на стінах підземелля музею, де в кінці 40-их років минулого століття діяла катівня НКВС. Один з них, дівочий: «Вони занапастили мою молоду душу…» Знову ж таки, відчувався ентузіазм працівників музею та байдужість місцевої влади до фінансової підтримки подібних установ, щоб там відвідувачі взимку не мерзли.

Після екскурсії на водоспад в Яремче дісталися його околиці – Дори, де діє дерев'яний Святоіллінський храм, яким опікуються монахи студити УГКЦ. В цьому карпатському селі, поміж розлогих гір та повноводного Пруту, в 30-их роках минулого століття подружжя Кокорудзи (Ілля та Іванна), яке мало в Галичині славу меценатів, радо віддали в користування монашої спільноти два будинки та велику частину поля. В 1938 році в Дорі збудували згаданий храм. Церква постала у гуцульському стилі, у вигляді хреста. Встановлено іконостас овальної форми, ікони на ньому випалювали і частково оздоблювали різьбою. З 1946 року у приміщенні монастирської церкви діяв музей атеїзму. В 1990 році Святоіллінський храм повернуто Згромадженню Студитського Уставу.

З тріскучого морозу ввійшли до згаданої церкви і намагалися вникнути в зміст вечірні, яку служив церковнослов'янською мовою студит-ієромонах. Після богослужіння сестри Згромадження св. Вікентія в Дорі прийняли нас на новорічне дводенне перебування до свого реколекційного будинку. Опівночі, коли над горами лунала своєрідна канонада салютів, петард та всілякої іншої піротехніки, в дорівському храмі студитів служилася Архиєрейська Літургія за участю єпископа-помічника Львівської Архиєпархії Венедикта Алексійчука. Це святкове Богослужіння стало для частини львів'ян особливою духовною благодаттю…

1 січня 2011 року перед обідом ми пішки рушили гірською місцевістю до монастиря Згро-

мадження імені Андрея, а по дорозі оглянули ззовні старовинну церкву Чуда Архистратига Михаїла, засновану ще в XVII ст. На окремій таблиці довідалися, що в храмі зберігається різьблений іконостас та декілька цінних ікон. Нашу кількакілометрову дорогу супроводжував шум повноводного Пруту. На території монастиря вищеназваного згромадження розміщений пантеон визначним греко-католицьким подвижникам – митрополиту Андрею, патріярху Йосипу Сліпому, низці єпископів XX ст., а також могила засновника цього Згромадження о. мітрата Ярослава Свищука, який трудився у далекій Канаді, але зміг залишити духовний слід у цьому майже райському куточку франківських Карпат. В музеї імені митрополита А. Шептицького зберігаються речі о. Ярослава, оригінальні ікони, які він малював, різноманітна література, бюсти церковних діячів. В дерев'яному храмі святих Петра і Павла міститься іконостас, виконаний о. Я. Свищуком. Він частину свого майна віддав для того, аби Згромадження імені Андрея доповнило велику монашу родину греко-католицької Церкви.

Першого дня січня продовжили свій новорічний побут в монастирі сестер св. Вінкентія, а ввечері знову взяли участь у вечірні в церкві св. пророка Іллі. Кожен молільник зі свічкою наповнив світлом цей скромний дерев'яний храмі, отримав помазання олією й підживився порізаним на проскурки запашним домашнім хлібом…

Наступного дня група львів'ян повернулася до Львова. Кожен учасник зафіксував для себе цікаві моменти новорічної зустрічі і духовно приготувався до народження Дитятка Ісуса. ■

ЯК МАРІЙСЬКА ДРУЖИНА МОЛОДІ ЗУСТРІЧАЛА 2011 РІК БОЖИЙ

Ірина ЖУК

Новий рік можна зустрічати по-різному... Головне – не на самоті, а і напередодні Нового року, і в новорічну ніч, і весь наступний рік бути з кимось, якоюсь рідною душею... Ось і Марійська Дружина Молоді при церкві св. Онуфрія зустрічала це свято у різний спосіб, але у спільноті, де всі такі близькі... І були два основні сценарії новорічних святкувань.

НОВИЙ РІК У КАРПАТАХ. Отож, кілька друзів зі спільноти виїхали ще вранці 31-го

грудня автобусом зі шумного Львова. І перша зупинка на нашому шляху була в Рогатині, де нам розповіли історію створення міста. Ми побували в дерев'яній церкві-музеї Святого Духа, побудованій, до речі, без жодного цвяха! Наступна зупинка нас чекала у Надвірні. Там ми відвідали музей історії Надвірнянщини, гуляли містом, фотографувались біля ялинки.

Зустрічали Новий рік у студитській церкві у Яремче. Божественну Літургію у ніч з 31 грудня на 1 січня 2011 р. Б. служив владика Венедикт (Алексійчук), єпископ-помічник Львівської Архиєпархії УГКЦ. Отак молитовно почавши 2011 рік, ми поїхали на водоспад Гук і в Буковель, де катались на лещатах, відпочивали і просто гуляли.

ЗІ СПІЛЬНОТОЮ ТЕЗЕ. А дехто з нашої спільноти побував у Тезе. Трошки – про саму спільноту. Сьогодні вона налічує понад сотню братів, католиків та протестантів, із приблизно 30-ти країн світу. Саме існування спільноти є, таким чином, конкретним знаком примирення між розділеними християнами і народами.

Брати живуть лише зі своєї праці. Вони не приймають пожертв та особистих спадків на власний рахунок. Спільнота роздає це найбіднішим.

Деякі брати, об'єднані в маленькі групи, приєдналися до людей, які живуть у несприятливих умовах та бідності в Азії, Африці і Південній Америці. Вони поділяють життєві умови тих, хто їх оточує, намагаються бути тією любов'ю серед нужденних людей, вуличних дітей, в'язнів, вмираючих, покинутих та зранених розбитими, нещасливими стосунками.

З роками число відвідувачів Тезе продовжує зростати, все більше молодих людей почали прибувати сюди. Багато допомагають тут сестри Згромадження святого Андрія, міжнародної католицької спільноти, заснованої сім століть тому, група сестер св. Урсули з Польщі, сестри св. Вінсента де Поля, які, зокрема зустрічають відвідувачів.

Проповідники різних Церков також приїздять до Тезе. Спільнота вітала у себе і Папу Івана Павла II, і Архиєпископа Кентерберійського, і православних митрополитів, і чотирнадцятьох лютеранських єпископів зі Швеції, і численних пасторів зі всього світу.

Починаючи з 1962 року, брати і молоді люди з Тезе постійно відвідували країни Східної Європи, завжди зберігаючи обачність і обережність, щоб бути ближче до тих, хто був ув'язнений у власних країнах.

Засновник спільноти, брат Роже, помер 16 серпня 2005 року, у 90-річному віці. Його вбили під час вечірньої молитви. Брат Алоїс, якого брат Роже обрав своїм наступником багато років тому, тепер є настоятелем спільноти.

…Це була 33-тя європейська зустріч молоді, що перший раз відбувалася в Нідерландах. З 28 грудня по 1 січня Роттердам зібрав багато тисяч молодих людей. У 2009 році Роттердам був оголошений європейською столицею молоді й продемонстрував готовність вітати черговий етап паломництва довіри. Католицькі та протестантські парафії декількох міст неподалік Роттердаму також вітали молодь різних конфесій.

Маріїнці виїхали з України 24 грудня і наступного дня приїхали в Прагу, де мали Службу Божу, екскурсію і просто прогулянку містом до вечора. А ввечері виїхали до Парижа і 26 грудня зранку були вже там. Перебування у столиці Франції почалося з Літургії і відпочинку в готелі, а наступного дня можна було весь день гуляти Парижем. Пізно ввечері подорож продовжилася до місця призначення. 29 грудня члени Марійської дружини були вже там, у Роттердамі. Зареєструвавшись, поїхали на спільну міжконфесійну молитву в м. Алхой. Потім усіх поділили по парафіях і поселили у місцевих парафіян.

У ніч з 31 грудня на 1 січня була спільна зустріч гостей з усіх країн, де було представлення кожної спільноти та традицій різних народів. По обіді паломники виїхали в Роттердам і перебували там до вечора, гуляли містом, а вночі виїхали в Берлін. На ранок мали Службу Божу вже у столиці Німеччини, а також екскурсію містом. А ввечері взяли курс на сусідню Польщу. А там і дім не за горами...

«НА ЖАЛЬ, НАМ ЩЕ ГОДІ СПІЛЬНО ЛАМАТИ ХЛІБ», – БЛАЖЕННІШИЙ ЛЮБОМИР

У рамках Тижня молитов за єдність християн, 23 січня 2011 року, у храмі Святого Василія Великого Отців Василіян (УГКЦ) представники головних конфесій України спільно молилися за єдність християнства. Цього вечора разом із Блаженнішим Любомиром у спільній молитві взяли участь Апостольський нунцій в Україні Архиєпископ Іван Юркович, єпископи та священики Української Греко-Католицької та Римо-Католицької Церков, отці Домініканці та викладачі вищих католицьких навчальних закладів України, духовенство Української Православної Церкви Московського Патріархату та Української Автокефальної Православної Церкви, протестантські пастори Церкви Християн Віри Євангельської України (п'ятдесятники) та Німецької євангелічно-лютеранська Церкви в Україні. Очолив молитву Владика Йосиф (Мілян), Єпископ-помічник Київської архиєпархії УГКЦ.

У своєму слові до присутніх на молитві, Блаженніший Любомир зокрема наголосив на важливості спільної зустрічі та молитви: «На жаль, нам ще годі спільно ламати хліб, бо ми ще до цього не дозріли, не доросли, але, може, з часом і це прийшло б. Однак, поки те здійсниться, маємо молитися разом чи окремо, але за єдність. Це складна пропозиція, якщо ми її здійснимо, мені здається, що у наших спільнотах відбудуться дуже поважні зміни».

«Тому я і взяв за основу свого роздумування пропозиції і слова з Діянь Апостолів. Якби ми взяли до серця слова апостола, котрий описує оцю першу християнську громаду, те, як вона жила, я думаю, що світ став би іншим. Якби ми раз на місяць сходилися: старші і молодші, можливо навіть розробили собі такий календар зустрічей, збиралися і разом слухали Боже Слово, разом спілкувались, разом молились чи можливо навіть споживали разом їжу – це було б доброю підставою, передусім, для нашої душі і для нашого об'єднання. Подумаймо над цим! Якби ми це здійснили – світ був би кращим», – зазначив Глава УГКЦ.

На завершення гості і учасники молитви мали змогу звернутися зі словом привітання та побажання до усіх людей, які прийшли до храму Святого Василія.

Коментуючи цю зустріч, о. д-р. Ігор Шабан, голова Комісії УГКЦ для сприяння єдності між християнами, зокрема зазначив: «Сьогоднішня молитва тісно пов'язана з християнською Церквою Єрусалиму, адже цього року це власне палестинським християнам було доручено підготувати тему Тижня. Їхні погляди звернулись до біблійного тексту: «Об'єднані в науці Апостолів, в спільноті, на ламанні хліба і на молитві», який на їхню думку найбільше відображає істоту Церкви Єрусалиму в першому столітті, «матері всіх Церков».

«Під час цієї восьмиденної молитовної подорожі християни Єрусалиму запрошують нас до голошення і свідчення про те, що Єдність – у своєму якнайповнішому сенсі вірності апостольській науці, спільноті, ламанні хліба і молитві – допоможе нам здолати зло, не тільки в Єрусалимі, але й в усьому світі. Як можемо зауважити, для християн Єрусалиму, які перебувають у безперервній єдності з першою апостольською спільнотою, бажання церковної єдності залишається головним пріоритетом. Разом з ними і ми віримо, що Господь, який постійно і пильно спостерігає за нами, бачить наші молитви і прохання про мир, єдність і справедливість для усіх християн на Землі», – зазначив о. д-р Ігор Шабан.

Джерело: http://ugcc.org.ua

Місіонайтик

ЛЮТИЙ 2011

Свята ніч настає.
Ясний блиск з неба б'є.
В людському тілі Божий Син,
Прийшов нині в Вифлеєм,
Щоб спасти цілий світ.

У тиші різдвяної ночі,
мов струна бриніла вічність.
Небесний хор із трепетом торкався перших нот,
І линула над світом дивна звістка –
З нами Бог!

Слава Ісусу Христу!

Минув найвеселіший місяць зими – січень, а з ним також закінчилися різдвяні свята, час коляди та канікули. Розпочався останній місяць зими – лютий. Сподіваюся, що під час свят, ви, любі читачі, зазнали багато втіхи. Але й не засмучуйтеся, що вже минула ця весела пора. Радше задумайтеся над тим, чого нас вчить маленький Ісусик, який народився в убогій стаєнці, а потім проживав зі своїми батьками в Назареті, був слухняний, допомагав у всьому своєму опікунові Йосифові та матері Марії. Чи ми вчимося від Ісуса і є також слухняні, працьовиті та добрі?

Отож, бажаю вам, найдорожчі дівчатка та хлопчики, щоб цей різдвяний настрій ніколи не закінчувався, але постійно надихав до молитви та праці. А зараз запрошую у подорож сторінками «Місіонарчика».

Ваш «Місіонарчик»

ПРАЗНИК ГОСПОДНЬОГО СТРІТЕННЯ
(за книгою Ю. Катрія «Пізнай свій обряд»)

Радуйся благодатна, Богородице Діво,
бо з Тебе засяяло Сонце Правди – Христос, Бог наш,
що просвічує тих, що в темряві.

Тропар празника

Різдвяне коло свят завершується празником Господнього Стрітення, який святкуємо 15 лютого, на сороковий день після Христового Різдва. Цей празник за своїм змістом тісно пов'язаний з Різдвом. Адже і тут, як у Різдві, Христос показав, що Він є справді Богом. Через те, що це була зустріч Божої Дитини і Його Пресвятої Матері з праведним Симеоном, і сам празник у Східній Церкві називається Стрітення.

Празник Стрітення розповідає про правдиву подію з життя нашого Спасителя, яку записав святий євангелист Лука. Ти, дорогий читачу, можеш прочитати про це в Євангелії від Луки (2, 22-40). Відповідно до закону Мойсея, кожна жінка після народження дитини 40 днів не сміла входити до храму, бо в той час вона вважалася нечистою. Ці дні називалися днями очищення. Після закінчення цього терміну мати новонародженої дитини приходила до храму і приносила жертву очищення. Заможніша жінка давала однолітнє ягня на жертву всепалення та молодого голуба або горлицю, а вбога повинна була принести пару голубів або пару горлиць. Пречиста

Діва Марія в покорі виконала припис закону і пожертвувала дві горлиці.

Крім того, над первородним хлопчиком (тобто першим сином своїх батьків) сорокового дня відбувався обряд пожертвування Богові і відкуплення. Подумай собі, дитино, що це означає: Ісус, Який Сам прийшов освятити й відкупити всіх людей, дозволяє, щоб найперше Його Самого посвятили Богові!

На окрему увагу заслуговує тут і зустріч Божого Дитяти і його Пречистої Матері з праведним Симеоном. Святий Лука каже, що Симеон «був праведний та побожний, очікував утіхи Ізраїля, і Дух Святий був на ньому. Йому було відкрито Святим Духом, що не бачитиме смерти перш, ніж побачить Христа Господа» (Лк 2, 25-26). Бог допоміг Симеону пізнати, що Дитятко Ісус – це Месія. Старець Симеон взяв Його на свої руки і гарною молитвою подякував Господу Богу за ласку, що його очі побачили обіцяного Спасителя. Можливо, ти помітив, що наша Церква кожну вечірню завершує піснею «Нині відпускаєш». Це, власне, і є ота молитва Симеона. Він також пророкував Пресвятій Богородиці, що її чекає жертва і терпіння задля Ісуса Христа.

В нашому обряді існує гарна традиція освячувати на Стрітення свічки, які люди зберігають протягом року і запалюють їх під час різних урочистостей, а особливо – в час небезпеки. Світло свічок – гарний символ правдивого Божого світла, що ним є сам Господь наш Ісус Христос.

ЗАПИШИ НА СЕРЦІ!

Бережи порядок, а він збереже тебе.

Ісус та Марія можуть бути твоїми найкращими приятелями.

Святість полягає в радості та веселості.

ВІТАННЯ

У ЛЮТОМУ ІМЕНИНИ СВЯТКУЮТЬ

3. Максим
6. Ксенія, Оксана
7. Григорій
9. Іван
11. Ігнатій
12. Василь, Григорій, Іван
16. Анна

Найщиріші вітання, іменинники! Бажаю вам безмірного Божого благословення, вічної Любові. А також – море радості, багато справжніх друзів та успіхів у житті.

ЧЕТВЕРТА ПРАВДА ВІРИ:

ДРУГА ОСОБА БОЖА, СИН БОЖИЙ, СТАВСЯ ЧОЛОВІКОМ І ПОМЕР НА ХРЕСТІ ЗАДЛЯ НАШОГО СПАСІННЯ

Бр. Юстин Борис, ЧСВВ

В минулому номері журналу ми розглядали третю правду віри, яка говорить, що є три Особи Божі: Бог Отець, Бог Син і Бог Дух Святий. Сьогодні хочу розповісти про четверту правду віри, що навчає: друга Особа Божа, Син Божий, стався чоловіком і помер на хресті задля нашого спасіння. Як ти вже, напевне, знаєш, мова йде про Ісуса Христа. Пропоную тепер ближче приглянутися до цієї правди, щоб краще її зрозуміти.

«Стався чоловіком». Що це означає? Зовсім недавно ми святкували Різдво Господа нашого Ісуса Христа, тобто день Його народження. Спо-

діваюся, любий читачу, що ти багато знаєш про цю подію. Хочу лише наголосити на тому, що народження Ісуса було іншим, ніж народження звичайної людини. Адже Ісус завжди існував разом з Богом Отцем, ще до створення світу. Але для того, щоби прийти у цей світ як людина, Він народився від звичайної дівчини Марії, взявши від неї тіло. Ми ще називаємо цю подію Воплоченням Господа нашого Ісуса Христа. Слово «воплочення» походить від церковнослов'янського «плоть», що означає «тіло». У такий спосіб Син Божий приходить у світ як Бог в людському тілі, щоби виконати особливу місію. Він – Месія, Спаситель світу.

«Помер на хресті задля нашого спасіння». Під кінець Свого земного життя Ісус пішов на добровільну жертву, щоб визволити нас від рабства гріха. Він був розп'ятий на хресті. На той час така смерть вважалося найгіршою і найстрашнішою карою, на яку засуджували найбільших злочинців. Спаситель не мав жодної провини, але дозволив на те, щоб Його вбили, і Своєю смертю Він переміг смерть, зійшов до аду і визволив всіх праведників. Адже через гріх Адама і Єви жодна людина не мала можливості бути в Небі. Ісус визволив з аду всіх тих, які вже тоді там були, а також всі наступні покоління людей, які жили і житимуть після цього. Немає жодної людини, якої Він не відкупив. І тебе, дорогий читачу, Ісус запрошує до своєї великої християнської родини вже сьогодні. Він хоче обдарувати тебе своєю любов'ю, прощає твої провини і чекає, щоб ти прийшов чи прийшла до Нього… Чи відгукнешся на це запрошення? ■

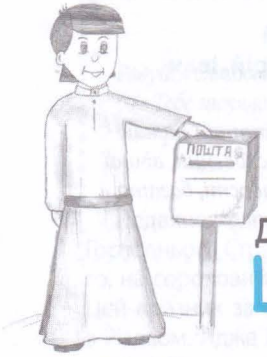

МІСІОНАРЧИКОВА ПОШТА

ДОМАШНІ УЛЮБЛЕНЦІ ШИНШИЛИ

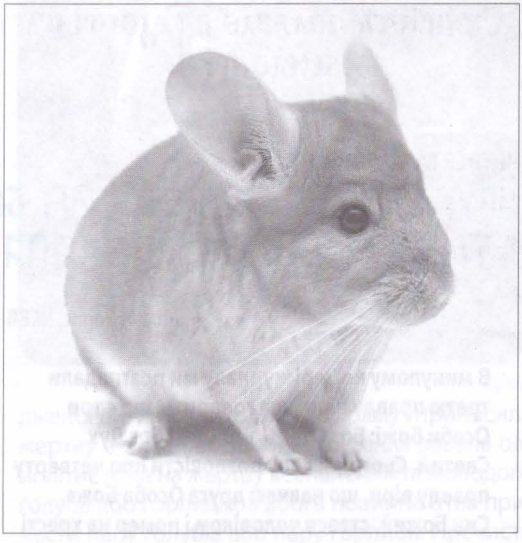

З плином часу людина приручала тваринок, що несли для неї певну користь. Пригляньтеся до своїх домашніх улюбленців – наприклад, собак чи кішок – і ви, мабуть, відкриєте в них чимало здібностей, що допомагають людині. Але цікаво, що в утриманні з'явились також… гризуни! Зокрема, великий інтерес викликають шиншили. В останні роки зацікавлення цими маленькими пухнастими друзями перевищило увагу до усім відомих хом'яків, морських свинок та навіть кроликів.

Чим же особлива шиншила? Відповідь надзвичайно проста: цей звірок є рекордсменом

за щільністю хутра, адже на один квадратний сантиметр його шкіри припадає понад 25000 волосків! Хутро шиншил настільки щільне, що в ньому не можуть мешкати паразити, звичні для інших хутрових тварин. До того ж, ця тваринка поєднує в собі чи не всі найкращі риси знайомих нам гризунів.

Походять шиншили з високогірних Анд, Чилі, Перу та Аргентини. В природних умовах вони живуть на висоті від 200 до 4000 метрів над рівнем моря. Шиншили селяться в нішах між каменями, міжгір'ях скель, невеликих печерах. За відсутності природних притулків вони самостійно викопують нори. Ще в давнину місцеві жителі помітили надзвичайних тваринок та почали їх приручати і робити домашніми улюбленцями. Назву шиншилам дали іспанці, що вперше прибули до Південної Америки в 1524 році. Слово «Chinchilla» буквально означає «маленька Чінча» і походить від назви індіанського племені Чінча.

Шиншила має округлу форму голови, коротку шию. Довжина тіла складає 22-35 см, хвіст – завдовжки 10-16 см. Скелет шиншили здатний стискатися у вертикальній площині, що дозволяє тваринам проникати у вузькі щілини в скелях. Сильні задні кінцівки удвічі довші за передні і дозволяють здійснювати високі стрибки, а сильно розвинений мозочок забезпечує хорошу координацію рухів, необхідну для безпечного переміщення по скелях. Шиншили пристосовані до нічного життя.

Також ці звірі добре піддаються дресируванню. Насамперед, вони легко запам'ятовують своє ім'я. Та воно не повинне бути довгим, а складатися з декількох букв, наприклад: Тім, Бім, Том тощо. Так само вони охоче запам'ятовують і команди. Дресирувати їх можна з перших днів придбання. Шиншили здатні запам'ятовувати події, пов'язані з часом: наприклад, прихід у певний час господаря (зі школи чи з роботи), час годування. І не сумнівайтеся: ця пухнаста радість сама нагадає вам, що їй час ласувати!

Думаю, якщо ви з любов'ю будете ставитись до усіх тваринок та всього, що вас оточує, то неодмінно вони нестимуть вам утіху.

ВЕСЕЛИНКИ

– Тату, купи мені костюм сніжинки.
– У куди ти будеш падати?! З шафи на підлогу???

Двоповерховий автобус налетів на ліхтарний стовп.
– Як це ви примудрилися? – запитує полісмен у шофера.
– А я перевіряв квитки на другому поверсі...

– Діти, що вам найбільше сподобалося у музеї?
– Як Катя зі сходів гепнулася!

– Миколко, що ти робитимеш, якщо на тебе нападуть хулігани?
– А я їх не боюся! Я знаю дзюдо, карате, айкідо і інші страшні слова!

Кричить маленький Вадимко:
– Погана Червона Шапочка!
Матуся дивується:
– Чому?
– Нагодувала б вовка пиріжками, не з'їв би він бабусю!

ФАНТАСТИЧНА ПРИГОДА

Віра ПАРФЬОНОВА

Тарас, Ігор і Левко були друзями. Як і всі хлопчики, вони любили поганяти м'яча, погратися в піжмурки. Частенько вони ламали прутики і власноруч виготовляли пістолети. Тоді наші сміливці перевтілювались у воїнів. Кожен з них був командиром і вів за собою велику армію, хоча й невидиму. І, як личить добрим друзям, кожен з великого бою виходив переможцем. І цей день не відрізнявся особливо від інших, хоча…

Награвшись досхочу, друзі навипередки побігли до крамниці. Продавець люб'язно подала постійним покупцям їхні замовлення: Тарасику, як завжди, сухарики «Флінт» з холодцем і хроном, Ігорю – насіння соняшника, а червонощокому «пухнастому» Левку – цукерки, його смачненькі «Барбариски».

Зібравши придбані ласощі в невеликий целофановий пакетик, хлопчаки подалися на дитячий майданчик. Це було їхнє улюблене місце відпочинку після захоплюючих ігор, де вони могли просто поспілкуватися. Хлопці примостились на лавці під старою високою березою. Дерево з віком похилилося, утворюючи над ними своєрідний дах. Це було дуже доречно, особливо в той день, оскільки сонечко надто сильно пекло, а береза-рятівниця огортала всіх приємною прохолодою. Настрій у наших героїв був чудовий. Вони жартували, сміялися і, звичайно, ласували: спочатку – сухариками, згодом – цукерками, а на завершення – насінням соняшника. Аж тут раптом Тарасик побачив під кущем круглий блискучий предмет. Тут, любий читачу, спробую на хвильку вгамувати твою цікавість і розповісти ось про що.

Хлопці, хоч і були добрими друзями, все-таки мали одну негарну звичку: пакет від сухариків вони, як і завжди, жбурнули під лавку, папірці від цукерок розкинули будь-де, а про долю лушпиння від насіння соняшника не важко здогадатись: воно опинилося прямо під їхніми ногами.

Складалося враження, що хлопчики сидять у смітнику. У тебе, напевно, виникли запитання: хіба їм приємно сидіти в такому безладі? чому вони не слухаються дорослих? Адже усі на світі Івасики і Тарасики, Маринки і Галинки знають, що смітити – не добре! Знали про це і наші герої, але чомусь робили по-своєму.

Ну ось, повернімось до здивованого Тарасика, який під кущем побачив блискучий чорний предмет доволі великих розмірів. Хлопчик насторожено прошепотів:

– Левку, Ігорю, подивіться туди, – і вказав пальцем праворуч, у сторону кущів.

Можеш собі уявити, любий читачу, якими великими від захоплення і здивування стали оченята у хлопчаків! Адже блискучий предмет якимось чином наближувався до них. Він не то сунув, не то дуже низько над поверхнею землі летів – тихо-тихо, лише переливаючись різними барвами, ніби великий приплюснутий алмаз… Хлопці уважно спостерігали, затамувавши подих. Їм було і цікаво, і трішечки страшно.

Невідомий предмет зупинився біля їхніх ніг. На ньому яскраво-червоним кольором засвітились отвори у формі долонь. Таких отворів було три. Якась невидима сила штовхнула хлопців на

коліна, швидко підняла їхні праві руки і вставила долоні в отвори на невідомому предметі.

Тарасик, Ігор і Левко ще ніколи не переживали такого фантастичного відчуття. Таке вони бачили тільки в мультиках, коли герої одного світу переносились в інший – казковий. Вони ніколи не могли подумати, що таке може відбутися саме з ними. Але місце, куди вони потрапили, справило на хлопців жахливе враження.

Вони опинилися всередині невідомого предмету. Кожен стояв у своєму отворі у формі долоні. Навкруги було темно, і все просякав неприємний, різкий запах. Враз блиснуло світло, і перед ними з'явилося створіння зелено-бурого кольору. Воно було таким гидким і страшним, що хлопці залементували. Неможливо описати його потворного вигляду і цього неймовірно жахливого смороду, що їх наші герої пам'ятатимуть усе своє життя. Це гидке створіння блимнуло очима – і перед кожним з'явився стіл. Потім почало чавкати губами – і на столи посипалися ласощі. Вони самі розгортались і стрибали у відкриті дитячі роти, які просто неможливо було закрити. А після того в рот полізли обгортки від цукерок, лушпиння від насіння… Гидке створіння реготало від захоплюючого для нього видовища. Від його дикого реготу мурашки бігали по тілу. Хлопці більше не могли витримати цього знущання і закричали в один голос:

– Ми більше не будемо смітити! Ми будемо підтримувати чистоту і порядок!

І вмить жахіття припинилися. Ура! Хлопчики сиділи на лавці під улюбленою берізкою. Після непередбачуваної подорожі вони швиденько прибрали сміття і після цього випадку більш ніколи не смітили самі і не дозволяли іншим.

Час минув швидко. Наші Тарасик, Ігор і Левко виросли добрими людьми і залишилися вірними приятелями. У них народилися свої донечки й синочки, яким дуже подобалась розповідь про фантастичну пригоду трьох хлопчиків.

***

Любі дітоньки, уявіть собі, що на мить планети Сонячної системи почали рухатися так, як їм цього захотілося, квіти відмовились цвісти, сніжинки захотіли стати такими великими, як курині яйця, змії почали літати, а птахи – повзати. Уявляєте собі такий хаос?

Але в природі все упорядковано. Сам великий Творець показує нам приклад. Погодься: якщо навкруги чистенько і все на своєму місці – хочеться вигукнути: «Яка краса!» Як ви помітили, чистота і порядок є складовою краси, а краса – це частинка Божої величі. Підтримуючи порядок у своїй маленькій домівці, ви зробите приємність батькам і ближнім. Підтримуючи порядок у своєму місті чи селі, у своїй державі – зробите приємність усім людям, що вас оточують. Більше того, мої маленькі приятелі, ви станете маленькими співтворцями великої Краси.

ЗАГАДКА «СТРІТЕННЯ»

Підготувала Леся ШТИКАЛО

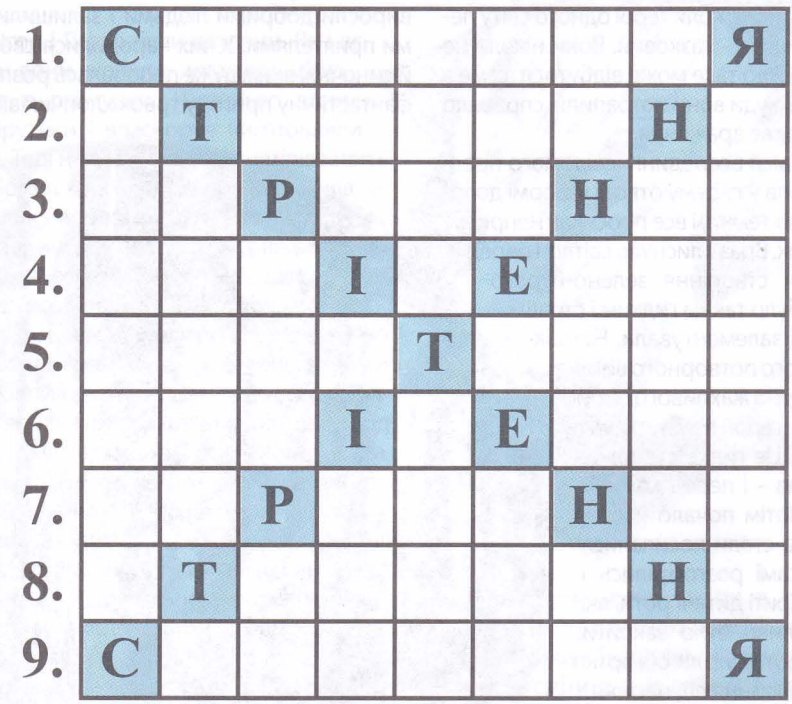

ВІДПОВІВШИ НА ЗАПИТАННЯ, ДОПИШІТЬ ЛІТЕРИ У КЛІТИНКИ

1. Духовний навчальний заклад. 2. Увійшло до Ноя в ковчег по парі всякого …, в якому віддих життя (Старий Завіт, книга «Буття» 7,15). 3. Обряд помазання освяченою олією під час християнських свят. 4. Група морських островів, що лежать близько один від одного. 5. Рукоположення, висвячення на диякона, священика, єпископа. 6. У Давній Греції і Римі – відкрита кругла або напівкругла споруда для видовищ з ареною посередині, навколо якої уступами розташовані місця для глядачів. 7. Вірш Тараса Шевченка. 8. Колишні, давно минулі часи; давня епоха. 9. Регулярна грошова допомога, яку надають тим, хто навчається в навчальних закладах, а також особам, що перебувають в аспірантурі.

Відповіді на кросворд «ЯЛИНКА», опублікований у числі за січень 2011 року:
ПО ГОРИЗОНТАЛІ: 2.Люд. 5.Чоловік. 6.Зоря. 7.Небо. 9.Цар. 10.Рік. 11.Мед. 14.Радість.
ПО ВЕРТИКАЛІ: 1.Любов. 3.Добро. 4.Вітер. 6.Знак. 8.Осел. 12.Край. 13.Дитя.

Номер підготував: бр. Юстин Борис, ЧСВВ
Дизайнер: Павло Білик
Малювали: Григорій Стахів, Євген Шпирка, Ірина Модна
Листи читали та сортували: Максим Бервецький, Руслан Модний

БОЖА СВІЧКА

о. Єжи МАХНАЧ

Власник крамнички зі свічками готувався до виходу, коли задзвонив телефон. Усі свічки насторожилися, напружили слух. Сьогодні у крамничці було менше клієнтів, ніж звичайно, тому кожна із свічок хотіла дізнатися: хто дзвонив і для чого?

– Так, крамниця зі свічками відчинена з 10 години.

– …

– Ні, немає обідньої перерви!

– …

– Очевидно, завтра можете нас відвідати. Маємо великий вибір свічок, на різні нагоди.

– …

– Чого бажаєте, пане? «Божу свічку»?!

– …

– До зустрічі!

Власник крамнички подивився на свічки, зачинив ретельно двері і пішов додому.

Свічки, натомість, почали сперечатися між собою, яка з них є «Божою свічкою»:

– Очевидно, що мене він мав на увазі! – сказала тоненька стеаринова свічка, прикрашена багатьма символами різних святих.

– Ми є свічки, яких беруть для урочистого Святого Причастя. Ми пломеніємо у найважливіші хвилини для кожної людини: властиво, тоді, коли Бог перший раз є гостем кожної душі. Тільки ми заслуговуємо на цей титул!

– Ви пломенієте кілька хвилин у церкві, ми зате цілий час стоїмо і горимо на вівтарі! – хвалилися горді собою низькі та грубі вівтарні свічки.

– Спокійно! – відповіла басом метрова, зроблена з бджолиного воску, великодня свічка. Я є «Божа свічка», тому що тільки я символізую Воскреслого Христа!

– А ми пломеніємо цілий час перед образами Матері Божої та святих! – відізвалися скромні дешеві свічки, що їх офірують люди.

Тільки одна із свічок, яка знаходилася на полиці, не брала участі у сперечанні інших. «Не знаю, для чого ця дискусія? – думала собі. – Чи не все одно, з чого ми виготовлені, які ми за розміром і наскільки гарні? Найважливішим є те, що даємо світло і тепло!»

Саме ця свічка не вступала у розмову, не сперечалася, але і вона цікавилася, яка ж із них заслуговує на титул «Божа свічка». Потім сперечання затихало, втомлені свічки позасинали.

Пробуджувалися, як звичайно, вранці. Відразу, звичайно, можна було відчути їхню напругу, тремтіння. Звичайно, кожна з них хотіла бути «Божою свічкою». Як тільки відчинялися двері і входив новий покупець, усі свічки затамовували подих. Це був винятково сприятливий для праці день для власника крамнички. Він приносив щоразу нові і нові свічки.

– Чи «Божою свічкою» мала б бути одна з тих нових свічок? – запитували себе ті, які вже кілька днів були на полицях крамнички.

Біля полудня прийшов до крамнички молодий чоловік.

– Доброго дня! Вчора я телефонував та хотів купити «Божу свічку»!

– Прошу поглянути, можливо, знайдете, пане, таку, яку бажаєте!

Чоловік уважно дивився на всі свічки. Раптом підійшов до тієї, яка не брала участі у вчорашній дискусії, і взяв її в руки:

– Ця свічка є дуже гарна, саме про таку я думав…

– Справді, дуже гарна. Тішуся, що ви знайшли саме те, про що мріяли. Однак прошу сказати, чому, власне, вона є для вас «Божою свічкою»?

– Ця свічка єдина, що має три ґноти. Коли горить тільки один або два, тоді полум'я горить нерівномірно, не дає стільки світла, скільки

містить в собі. Тільки тоді, коли пломеніють три ґноти, свічка горить до кінця, тішить око великою кількістю полум'я.

– Те, що ви кажете, є дуже цікавим. Але чому ви називаєте її «Божою свічкою»? – хотів все-таки дізнатися продавець.

Молодий чоловік пояснював з усмішкою на устах і радістю в очах:

– Розумієте, цю свічку хочу офірувати людині, яку кохаю. Цей дар, саме оця свічка, має цій особі щось сказати, про щось нагадувати... Перший ґніт називається «Я». Коли тільки він пломеніє, свічка не дає багато світла. Другий ґніт називається «Ти». Якщо пломеніють ґноти «Я» і «Ти», тоді маємо й справді більше світла і тепла, ніж тоді, коли горить тільки один з них. Але й ця ситуація не найкраща для свічки, оскільки вона не дає від себе того всього, до чого створена. Її справжнє призначення вповні і правдиво виявляється тоді, коли одночасно горять всі три ґноти: «Я», «Ти» і «Бог». Ось тому тільки вона для мене є «Божою свічкою». Я хочу подарувати її моїй нареченій. ■

Переклад з польської Лесі Штикало

РУКИ СПАСИТЕЛЯ

Продовження.
Початок в ч.1 за 2011 р.

о. Василь МЕНДРУНЬ,ЧСВВ

Свята Тереза Велика залишила нам дуже цікаві рядки про те, що пережила одного разу під час молитви: «Сподобилось Господу нашому показати мені Свої Божественні руки. Немає слів у мене, щоби висловити красу, яка була в них. Кілька днів пізніше показав мені Ісус своє обличчя. Я була так безконечно захоплена, що, наскільки собі пригадую, втратила зовсім свідомість. Невимовна краса Ісуса зробила на мене таке враження, що маю її завжди перед собою...»

Немає слів, щоб описати красу найкращого між синами людськими. Однак зараз всю увагу звернімо лише на руки нашого Спасителя.

Його руки молитовні: «І коли відпустив народ, пішов на гору помолитися на самоті».

Його руки працьовиті: до тридцяти років життя він працював теслею.

Його руки чудотворні: «А як прийшов до Петра в хату, то побачив його тещу, що лежала в гарячці. Він доторкнувсь до її руки, і полишила її гарячка» (Мт 8, 14-15). Він прийшов у дім Яіра, старшини синагоги, взяв померле дівча за руку й сказав: «Таліта кум», що значить у перекладі: «Дівчино, кажу тобі, встань!» Він доторкнувся до очей сліпців і сказав їм: «Нехай вам станеться за вашою вірою». Він простягнув свою руку й, доторкнувшись до прокаженого, мовив: «Хочу, будь чистий».

Він узяв п'ять хлібів і дві риби і, звівши вгору очі, поблагословив їх, поламав і давав учням, щоб вони клали перед народом. Усі їли до наситу (а було якихось 5 тисяч) і зібрали тих кус-

нів, що у них зостались, 12 кошів (Лк 9, 16-17). Коли ж Симон-Петро вдарив мечем слугу первосвященика, Ісус доторкнувся до вуха і зцілив його (Лк 22, 61). Це Він на тайній вечері узяв хліб, поблагословив, розламав і дав учням, кажучи: «Беріть, їжте: це тіло моє». Потім узяв чашу, воздав хвалу й подав їм, кажучи: «Пийте з неї всі, бо це кров моя (Нового) Завіту, яка за багатьох проливається на відпущення гріхів» (Мт 26, 26-28). Це саме зробив Він в Емаусі, коли сидів з учнями за столом, і тоді відкрилися в них очі, і вони Його пізнали (Лк 24, 30-31).

Його руки покірні: євангелист Йоан розповідає, що Ісус, вставши від вечері, скинув одіж, узяв рушника й підперезався. Тоді налив води до умивальниці й почав обмивати учням ноги та обтирати рушником, яким був підперезаний (Йо 13, 4-5).

Його руки – ті, що прощають: Він не кинув каменем в жінку-чужоложницю, лише писав щось по землі, а потім сказав їй: «Я тебе не осуджую. Йди та вже віднині не гріши» (Йо 8, 8-11). А Томі сказав: «Подай сюди твій палець і глянь на мої руки... Та й не будь невіруючий, а віруючий» (Йо 20, 27).

Його руки справедливі, бо «його лопата в руці в нього, – каже Йоан Хреститель, – щоб вичистити тік свій і зібрати пшеницю в свою клуню, а полову спалити вогнем невгасимим» (Лк. 3,17).

«Господи, освяти мої руки, щоб вони чинили тільки добро!»

Руки нашого Спасителя... Його руки дбайливі. Читаємо у Євангелії: «коли учні вийшли з човна, бачать – жар розкладено, а на ньому риба й хліб. І мовить їм Ісус: «А принесіть тієї риби, що ви її тепер наловили»… Тоді мовить: «Ходіть-но снідати!» – і бере хліб, роздає їм, а й рибу теж» (Йо 21, 9-13).

Його руки рятівничі: «Тут Петро озвавсь до нього і каже: «Господи, коли це ти, повели мені підійти водою до тебе!» «Підійди!» – сказав Ісус. І вийшов Петро з човна, почав іти по воді й підійшов до Ісуса; але, побачивши, що вітер сильний, злякався, почав потопати й крикнув: «Господи, рятуй мене!» Ісус же притьмом простягнув руку, вхопив його і мовив до нього: «Маловіре, чого засумнівався?»» (Мт 14, 28-31).

Його руки благословляючі: «І приносили до нього дітей, щоб доторкнувся їх… Ісус, обнявши діточок, поклав на них руки і благословив їх» (Мр 16, 13.16). Або ще: «І вивів Ісус своїх учнів аж до Витанії і, знявши руки свої, благословив їх. А як він благословляв їх, віддалився від них і почав відноситись на небо» (Лк. 24, 50-51).

Його руки милосердні. Симон з Киринеї простягав свої руки, щоб допомогти Ісусові нести хрест. Але ще раніше Ісус простягнув свої руки, щоб понести хрест його гріхів, хрест моїх гріхів, хрест кожної людини, цілого світу. Бо Він змилосердився над нами. Бо Він так полюбив світ... Бо Його руки милосердні. І ці руки були прибиті до хреста…

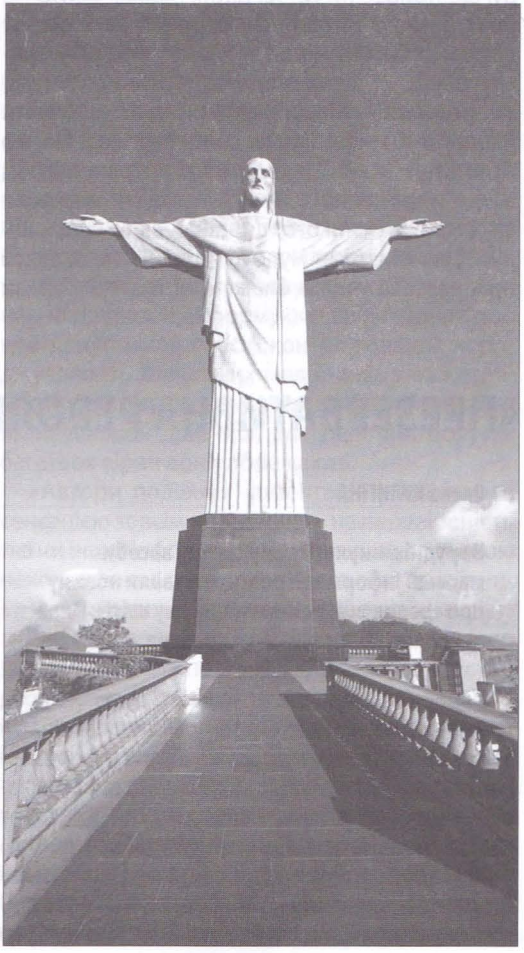

Його руки прохальні і вдячні. Каже святий Василій Великий: «Він, що дав тобі достатки, у тебе милостині просить рукою жебрака. І хоч Він тільки своє дістає, подяку тобі складає, немов би ти давав своє».

Його руки освячують. «Його руки піднесуть мене високо-високо» – казала св. Тереза від Дитятка Ісус.

Його руки навіки прославлені, навіки щасливі.

Руки Христових друзів

Згадаймо ще про милосердні й жертвенні руки Його друзів і тих, яких називаємо блаженними і святими. Ось вони: мудреці зі Сходу, що принесли чудові дари; Марія, Марта і їх брат Лазар з Витанії; св. Вероніка на Хресній дорозі та багато жінок з Галилеї, які йому прислуговували і супроводжували аж на Голготу, і серед них – Марія Магдалина, Марія, мати Якова та Йосифа, і мати синів Заведея; Йосиф Ариматейський і Никодим, які поховали Ісуса; жінки мироносиці… А як не згадати про руки св. Василія Великого, що збудували «Василіяду», і св. Миколая Чудотворця? Як не згадати про невтомні руки блаженної Матері Терези з Калькутти й руки святого стигматика отця Піо? Як не згадати рук св. Моніки, що виховали святого Августина, й рук блаженних Людовіка і Зели Мартен, що подарували світові св. Терезу від Дитятка Ісус? Як не згадати про жертвенні руки блаженних нашого народу?

Якщо руки Христових друзів, блаженних і святих такі гарні, то що вже говорити про руки найсвятішої Матері Марії? Це ж вони Ісуса повивали, годували і купали. Вони Його жертвували Небесному Отцеві в Єрусалимському храмі. Вони вчили Ісуса ходити, вони приводили Його до синагоги. Вони Його благословляли на місійну працю. Вони працювали три місяці в тітки Єлизавети і два роки в Назареті. Вони допомагали на весіллі в Кані Галилейській. Руки Марії вмивали окровавлене тіло Ісуса і складали до гробу. Її руки обіймали Його воскреслого. Руки Марії, Матері Божої…

А що скажемо про руки святого Йосифа? Це ж його руки заробляли на хліб щоденний для Пресвятої Родини. Його руки оберігали Ісуса і вчили столярного ремесла. Його руки пригортали Сина Божого. Руки святого Йосифа, Обручника Марії і опікуна Ісуса… які ж вони гарні!

Далі буде

«ПРЕЗЕРВАТИВНА РЕВОЛЮЦІЯ»

Олена КУЛИГІНА

В грудні минулого року світові засоби масової інформації розтиражували новину про «революцію в католицькому світі»: Папа дозволив користуватися презервативами!!!

Українські журналісти не довго думали перед тим, як підхопити гарячу тему. Чого тільки варті заголовки: «Папа Римский уже не против презервативов», «Папа Римський дозволив використовувати презервативи», «Папа римский допускает использование презервативов» тощо.

Незабаром після оприлюднення в інтернеті ця «світова сенсація» опинилась і на телевізійних екранах. Хоча, здавалося б, що може бути очевидніше й простіше для професійних журналістів, ніж перевірити джерела інформації, вивчити питання, взяти коментар безпосередньо у представників Католицької церкви, перш ніж у випусках новин одного з центральних каналів повідомити, що католицький світ переживає «щось схоже на революцію».

«Щось схоже на революцію переживає католицький світ. Ватикан визнав прийнятним використання презервативів, «у деяких випадках». Про це заявив Папа Римський Бенедикт XVI в інтерв'ю німецькому журналісту. Уривки цієї розмови надрукувало офіційне видання Ватикану L'Osservatore Romano. Католицька церква вважає неприйнятними будь-які засоби контрацепції, але, на думку понтифіка,

використання презервативів виправдане, бо воно зменшує ризик заразитися СНІДом. Втім, найкращою профілактикою у боротьбі із вірусом імунодефіциту Папа Римський називає подружню вірність і статеве утримання», – саме так було сказано у підсумковому випуску новин від 21 листопада на каналі «1+1».

А от що 22 листопада повідомляв 5 канал: «Заява Папи Римського Бенедикта XVI стосовно використання презервативів викликала бурхливу реакцію серед католицьких віруючих усього світу. В інтерв'ю німецькому журналу Папа назвав прийнятним для католиків використання презервативів як запобіжного заходу від СНІДу та інших хвороб».

Натомість Бенедикт XVI сказав от що: «... Зосередити свою увагу лише на презервативах означає звульгаризувати сексуальність, і саме ця вульгаризація становить небезпечну причину того, що багато й багато людей більше не вбачають у сексуальності вираження своєї любові, а лише певного роду наркотик, який самі собі вводять. Тому також і боротьба проти вульгаризації сексуальності є частиною великого зусилля, спрямованого на те, щоб позитивно оцінювати сексуальність, щоб вона могла здійснити свій позитивний вплив на людську істоту в її повноті. Можуть існувати окремі оправдуючі випадки, коли, наприклад, презерватив застосовує повія (в англомовних джерелах – male prostitutes, чоловіки-повії. – Прим. авт.), адже це може стати першим кроком до моралізації, першим актом відповідальності, щоб наново розвинути усвідомлення того, що не все є дозволеним, і не можна робити все, що заманеться. Однак, це не є справжній та відповідний спосіб, щоб подолати ВІЛ-інфекцію. Насправді необхідна гуманізація сексуальності...».

Сенсацію про Папу і презервативи вигадали саме медійники, «додумали» замість Бенедикта XVI висновки з його слів, вирвавши їх із контексту. Почули тільки те, що хотіли почути, а не те, що було насправді сказано, бо зрозуміли з усієї книги єдине слово: «презерватив», – вважають представники Католицької церкви.

«Насправді Папа лише зауважив, що у сучасному світі сексуальність зведено до пошуку задоволення і залежності. І в цьому контексті використання презерватива в неупорядкованих сексуальних стосунках може, – наголошую, може, але не мусить, – стати першим кроком до того, щоб людина перестала сприймати сексуального партнера лише як предмет своєї похоті. Але це не робить такі стосунки негрішними і не виправдовує використання презерватива як таке. Я б відважився порівняти це з ситуацією, коли вбивця задумується над тим, щоб завдати своїй жертві якомога менше страждань. Це може стати першим кроком до зміни його поведінки, може призвести до того, що у вбивці прокинеться совість. Але це твердження ні в якому разі не виправдовує ані убивцю, ані сам акт убивства», – от як, на думку священика Ореста-Дмитра Вільчинського, слід тлумачити слова Папи Бенедикта XVI.

Навіть цей короткий коментар каналу «1+1» був досить негативно сприйнятий багатьма представниками католицької спільноти. Ще одним твердженням, яке викликало їхній подив, стало те, що Католицька церква «вважає неприйнятними будь-які засоби контрацепції». Священик вважає такі слова журналістів безвідповідальними й наголошує, що саме католицькі парохії організовують курси з розпізнання плідності, інформуючи своїх вірних про цей допустимий спосіб контролювання народжуваності. Для самих медійників такі неточності у формулюваннях часом сприймаються як неважливі дрібниці, але релігійні почуття багатьох вірян вони ображають.

«Автори подібних коментарів у гонитві за сенсацією зовсім не зважають на перевіреність тієї чи іншої інформації. Прикро, що через свою некомпетентність, а то й просто лінь працівники українських ЗМІ ображають релігійні почуття інших. У правових країнах журналісти рідко дозволяють собі подібну безвідповідальність», – продовжує отець Вільчинський.

Священик Римо-католицької Церкви отець Микола Мишовський, який одночасно є редактором католицького суспільно-релігійного часопису CREDO, вважає ситуацію з «презервативами Папи» смішною і трагічною одночасно. Зведення всієї книги-інтерв'ю, в якій Папа на 280 сторінках відповів на понад 90 запитань, тільки до одного речення, вирвано-

го із загального контексту, є не чим іншим як маніпуляцією.

«Як редактор я розумію журналістів, а як віруючий та священик – розумію Папу. Журналісти перебувають під тиском рейтингів. Завжди робота мусить бути зроблена дуже швидко, дуже якісно і саме «мій матеріал» мусить бути топ-новиною дня, а ще краще – місяця. Звісно, мало би це досягатися професійністю самого журналіста. Але в гонитві за сенсаційним матеріалом чомусь не вистачило часу на те, щоб перевірити контекст сказаних Папою слів. Понтифік у згаданому інтерв'ю відповідає на багато запитань, що стосуються Бога, світу, кризи віри і суспільства, світової економічної кризи, актуальних проблем Церкви, сучасного стану релігійної свободи, відповідального ставлення до людської сексуальності, діалогу з іншими релігіями, ролі жінки в Церкві та багатьох інших питань, але чомусь деякі ЗМІ висвітлили лише те місце, де пролунало слово «презерватив». Невже з усього того, що Бенедикт XVI сказав у тому інтерв'ю, було зрозумілим лише це одне слово?» – каже отець Мишовський.

Напевно, українські журналісти не хотіли свідомо спотворити слова Папи щодо його «дозволу» використовувати презервативи. Вони їх самі не зрозуміли. Інтерв'ю Папи, передане через вторинні джерела, виявилося заскладним для них. А намагаючись спростити повідомлення, щоби зробити його зрозумілим для аудиторії, вони повністю спотворили зміст.

Посилаючись на наведені вище слова Бенедикта XVI, взагалі можна не тільки дійти висновку, що Папа дозволяє використання презервативів, але й виправдовує чоловічу проституцію. Адже у своєму інтерв''ю, уривок із якого було так широко розтиражовано, Папа Бенедикт наводить приклад чоловіка-повії, який приймає рішення використовувати презерватив як «перший крок у напрямку до відповідальності, на шляху до відновлення того усвідомлення, що не все дозволено і що не можна робити все, що хочеться. Хоча це насправді не є способом боротьби з ВІЛ-інфекцією».

Заради справедливості варто сказати, що українські католицькі ЗМІ теж проґавили цю «сенсацію» і вчасно не розтлумачили, що саме сказав Римський Понтифік. Як наслідок – новини про «Папу і презервативи» продовжили поширюватися без жодних зрозумілих пояснень. Інша річ – світові католицькі медіа, які досить швидко відреагували на повідомлення у ЗМІ.

«Сенсаційні заголовки та публікації лише є свідченням того, що журналістика відходить від точної передачі фактів та інтелектуальних коментарів просто до форми сенсаційних розваг», – коментують світові католицькі медіа цю тему. І ще раз наголошують: слова Папи, як і будь-які роздуми про важливі та складні питання, необхідно читати в контексті.

В інтерв'ю німецькому журналісту Папа Бенедикт відповідає на питання про ВІЛ/СНІД і презервативи й сприймає як належне, «що Петро Зеєвальд і його читачі розуміють, що Католицька церква навчає: використання презервативів є в принципі аморальним актом, який дестабілізує і збіднює людську сексуальність».

Також католицькі видання зазначають, що в наступних частинах інтерв'ю Папа однозначно говорить, що презервативи не є відповіддю на ВІЛ/СНІД, знову повторюючи вчення Католицької церкви стосовно цього питання: «Насправді, Святий Отець наполягає, що використання презервативів і секс заради забави є причиною поширення СНІДУ».

«Коли Папа Бенедикт дає інтерв'ю чи виголошує проповіді, він очікує реакції дорослої аудиторії. На відміну від медіа, він не вважає аудиторію дітьми і не патронує її, він сприймає нас як дорослих. Але знову медіа нас принижують своєю журналістикою «суперфраз»», – такими були висновки католицьких медіа стосовно штучно створеного «презервативного» скандалу. В першу чергу це стосується не українських журналістів, а саме тих, хто спровокував скандал із «революціями» у Ватикані. Їхня відповідальність, очевидно, серйозніша, ніж наших колег, які просто піддалися світовій медійній істерії довкола хибно потрактованої заяви Папи. Проте чи не маємо ми зробити кілька важливих висновків? Не тільки журналісти, але й представники Церкви, чия робота з мас-медіа явно залишає бажати кращого.

http://telekritika.ua/column/2010-12-01/58009

ДІТИ – СПАДЩИНА ГОСПОДНЯ, ПЛІД УТРОБИ, НАГОРОДА

Бр. Михаїл ЛЕХНОВСЬКИЙ, ЧСВВ

Думаю, що більшість із вас знають, що таке аборт, але не завадить уточнити: аборт – це передчасне переривання вагітності. Про нього і його негативні наслідки багато сказано і написано, але цей злочин не лише не зник, а продовжує поширюватися.

На сторінках історії людства аборт був «каменем спотикання» медичної етики, філософії, юриспруденції та теології. Так, одні лікарі займалися пошуками методів його здійснення, а інші вважали це злочином.

Аборти були особливо розповсюджені в елліністичну епоху і в часи Римської імперії, коли для цього використовувалися препарати, які часто викликали побічні ефекти і нерідко закінчувалися смертю матері.

Гіппократ, батько сучасної медицини, був противником абортів і доводив, що завдання лікарського мистецтва – захищати і рятувати творіння природи. У багатьох культурах убивці ненароджених жорстоко каралися вигнанням та каторжними роботами на копальнях.

Закони дореволюційної Росії засуджували аборт як дітовбивство, за що передбачалося позбавлення волі терміном від 4 до 5 років. А вже у 1920 році В. І. Ленін підписав декрет, який дозволяв на проведення абортів у медичних закладах за соціальними показниками та бажанням жінки. У 1936 році дію цього закону припинили, та 1955 року знову відновили. Так Росія стала першою країною світу, де проведення абортів дозволили на законодавчому рівні. В інших країнах легалізація абортів розпочалася лише в 70-ті роки XX ст. як наслідок «сексуальної революції».

В наш час усі країни у питанні ставлення до аборту можна поділити на 4 групи:

Країни, де існує повна заборона аборту. Тут його розглядають як злочин проти внутрішньоутробного життя і прирівнюють до вбивства. Цю позицію займають Афганістан, Ангола, Бангладеш, Венесуела, Гватемала, Гондурас, Єгипет,Ємен, Індонезія, Ірак, Іран, Ірландія, Колумбія, Ліван, Лівія, Мавританія, Малі, Непал, Нікарагуа, ОАЕ, Оман, Парагвай, Папуа Нова Гвінея, Сальвадор, Сирія, Чилі, Філіппінські острови.

Країни, де аборт дозволяється лише за медичними показами у виключних випадках, це Алжир, Аргентина, Болівія, Бразилія, Гана, Ізраїль, Кенія, Коста-Ріка, Марокко, Мексика, Нігерія, Пакистан, Перу, Польща та Уругвай.

Країни, де аборт роблять відповідно до медичних висновків та соціально-економічних показників батьків. Сюди належать Англія, Індія, Люксембург, Фінляндія та Японія.

Країни, де існує повна свобода у питанні абортів. Це найліберальніші щодо цього країни, де законом захищається лише право на життя матері, а навіть аборти на пізніх етапах вагітності не завжди караються. Це країни СНД та Балтії, колишні югославські республіки, Австралія, Австрія, Албанія, Бельгія, Болгарія, В'єтнам, Німеччина, Греція, Данія, Італія, Камбоджа, Канада, КНР, Монголія, Куба, Нідерланди, Норвегія, Румунія, Сінгапур, Словаччина, США, Туніс, Туреччина, Угорщина, Франція, Чехія, Швеція, та ПАР.

В Україні щодня роблять понад 700 абортів, хоча фахівці вважають, що ці показники є лише видимою частиною айсберга. На жаль, сьогодні наша держава – це країна з «подвійною»

суспільною мораллю. Ми проголошуємо себе європейською, демократичною, правовою державою, але, водночас, розбещуємо свою молодь контрацептивною вседозволеністю, сприяємо підміні християнських цінностей псевдогуманними й ліберальними, полемізуємо про доброчинність, милосердя, гуманізм і… вбиваємо ненароджених.

Зробімо невелику самоперевірку. Пропоную відверто дати собі відповідь на запитання: чи погодився б я на аборт у наступних ситуаціях:

Ситуація 1. Сім'я живе у жахливій бідності. Чоловік – служитель церкви. Вони з дружиною вже виховують 14 дітей. Жінка дізналася, що вагітна п'ятнадцятою дитиною. Беручи до уваги їхню бідність та ріст населення у світі, чи порадили б ви подружжю робити аборт?

Ситуація 2. Батько – легковажний любитель оковитої, до того ж має венеричне захворювання; у матері – туберкульоз. Перша дитина народилася, але померла через 6 днів. Дружина дізналася, що вагітна знову. Враховуючи усю складність ситуації, чи порадили б ви їй зробити аборт?

Ситуація 3. Дівчина ось-ось має вийти заміж, але дізнається, що вагітна не від свого нареченого, який, довідавшись про це, хоче її залишити. Аби врятувати майбутнє дівчини, ви порадили б їй зробити аборт?

Подивімося, що було б, якби ви відповіли «так». У першому випадку ви б убили Джона Веслі, відомого священнослужителя XIX століття. В другій ситуації ви б не дозволили прийти на світ Людвігу ван Бетховену, одному з найпопулярніших композиторів світу. У третьому випадку ви б убили Господа нашого Ісуса Христа!.. А скільки геніїв уже втратило людство, знищуючи ненароджених, важко собі навіть уявити.

Аборт призводить до негативних наслідків у жінок у вигляді різноманітних хвороб та постаборного синдрому (ПАС). Це викликаний фізичною та душевною травмою після аборту розлад, який вимагає невідкладного звернення до психотерапевта чи священнослужителя. В його ситуації жінка тікає від навколишнього світу, замикається в собі, намагається логічно пояснити

те, що вона зробила. Наслідки ПАС: алкоголізм, наркоманія, розбещений стиль життя, думки про самогубство, які нерідко втілюються у життя, відраза до дітей та насильство.

Враховуючи те, скільки абортів здійснюють в Україні, можна припустити, скільки жінок страждають на ПАС, а разом із ними – їхні близькі, рідні, друзі. Тому хворим є ціле суспільство. І ми не маємо права схвалювати аборт, а мусимо докладати всіх зусиль, щоб це зло викоренити, інакше воно призведе до деградації людини на землі, не кажучи вже про те, що чекатиме її за це після смерті. Бо за кожен наш вчинок доведеться відповідати перед Справедливим Суддею.■

Матусю, ластівко моя!
А як же я?! Я навіть ще не жила.
Матусю, як же ти могла?!
Твоя рука мене сьогодні вбила.

Мамо, сонечко моє!
Чому мене ти не любила?
Мамо, серце в мене є...
Чому у темряві мене закрила?

Матінко, коханнячко моє,
Тобі також життя колись подарували…
Матінко, скажи, чому моє
Життя в твоїй руці всі плани зруйнували?

Марія Мартюк

ГАРРІ ПОТТЕР: ЯКЩО ПРИГЛЯНУТИСЬ УВАЖНІШЕ...

Олександр СІЧ
З англійської переклав Петро Гусак

Д-р Олександр Січ – громадянин Америки, що разом з дружиною та шістьма дітьми живе і працює в Києві. Захистивши докторат в галузі ядерної інженерії в Масачусетському Технологічному Інституті, д-р Січ, співпрацюючи з Міжнародним Католицьким Університетом, наближається зараз до завершення магістерської програми з філософії в традиції св. Томи Аквінського. Сфера досліджень: філософія науки.

* * *

Публікацію шостої книжки Джоан Роулінґ зі серії про Гаррі Поттера під назвою «Гаррі Поттер і принц-метис» (Harry Potter and the Half-Blood Prince) передбачають на 16 липня, і деякі фанати вже зайняли чергу в палкому очікуванні, замовляючи книжку за пів року до її виходу в світ, навіть не знаючи сюжету. Чар цього літературного явища заторкнув величезне коло читачів різного віку по всьому світі. Тільки в Сполучених Штатах його друкують у кількості близько 80 млн. екземплярів і кожна книжка цієї серії була в списках бестселерів таких видань, як New York Times, USA Today та Wall Street Journal. П'ята книжка, «Гаррі Поттер і Орден фенікса» побила рекорди своїм першим накладом у 6,8 млн. екземплярів та другим накладом у 1,7 млн. додаткових екземплярів – явище безпрецедентне для будь-якої іншої книжки. І все це, можна сказати, ніщо в порівнянні з касовими зборами від фільмів, породжених книжками про Гаррі Поттера.

Як звичайно буває при таких культурних захопленнях, оглядачі з політичного та релігійного спектрів продовжують «погоджуватися, і до – «не погоджуватися» щодо потрібності субкультури Гаррі Поттера для їхніх дітей. Дехто розглядає серію як невинну розвагу, що надихає та морально будує, інші ж стурбовані тим, що вона стирає тавро з окультного і розмиває межу між правильним та хибним, наражаючи таким чином дітей на витончені підсвідомі небезпеки.

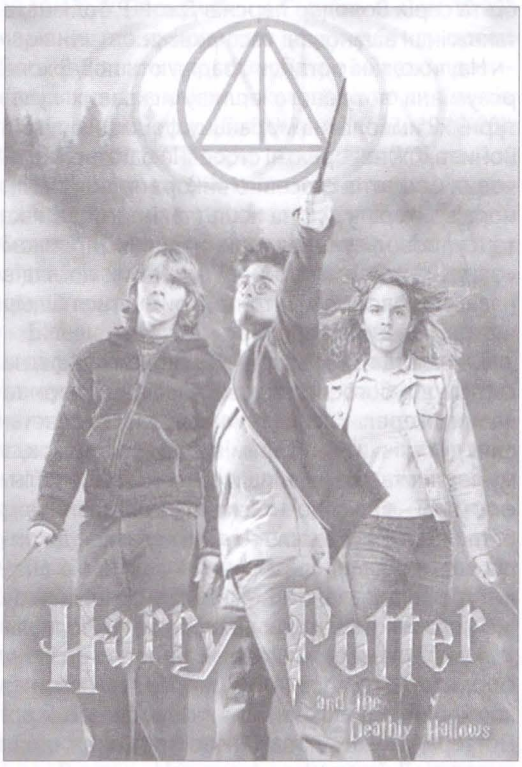

Отже, основне питання звучить так: Чи історії про Гаррі Поттера мають здатність зіпсувати, а чи навпаки – позитивно підтримати моральну формацію дітей?

Численні люди благих намірів з ентузіазмом розхвалюють книжки про Гаррі Поттера, аргументуючи, що у вже просякнутому духом постмодернізму світі (а постмодернізм, як відомо, не допускає існування абсолютно істинного чи хибного, і таким чином поширює думку про те, що існує багато «правд», та що всі речі відносні), ці історії змальовують образи, які дозволяють дітям просто зрозуміти, що істинне, а що – хибне. (Зауважте, що постмодерністьське світобачення «з'їдає себе самого», тому що якщо всі речі відносні і не існує правди, тоді й сам постмодернізм відносний, а отже – не є правдою). Дехто навіть йде далі, стверджуючи, що Гаррі Поттер це не лише невинна розвага, але

й так само заслуговує похвали, як і традиційні твори, такі як Хроніки Нарнії К. С. Льюїса, Гоббіт та серія Володар перснів Дж. Р. Р. Толкіна, а також інші вшановані часом казки.

На лихо, такі погляди зраджують поверхове розуміння потужного впливу яскравих культурних символів на моральну формацію дітей. Вони також некоректні стосовно багатьох ключових моментів стосовно використання магічного в літературі. І на жаль, такі погляди часто супроводжуються принизливим ярликом «фундаменталіст», що його носії цих поглядів навішують всім тим, хто притримується більш негативної думки про Гаррі Поттера.

Більшість дітей отримує свої погляди на світ не від богословів, а з оповідань, казок та інших джерел. Навала індоктринації вливається в дитячі життя з фільмів, відео, з книжок, з музичних творів та з інших засобів масової інформації – включно з тиском однолітків. Отож, батьки повинні ретельно приглядатися до видів світогляду, поширюваних художньою літературою: унікальний Божий дар розрізнення, що його мають батьки, ніколи не слід полишати культурним захопленням та популістським форматорам суспільної думки. Не зважаючи на комерційний успіх книжок і фільмів про Гаррі Поттера, існують поважні застереження, що їх висунули вдумливі люди щодо цього явища, і ці застереження варті того, аби перевірити їх на слушність, замість безцеремонно відкидати їх як «фундаменталістські». І це особливо тому, що непорозуміння, які виникають з аргументів на користь Гаррі Поттера, часто поширюються людьми, які займають авторитетні становища, людьми, що їм довірене духовне, культурне й освітнє виховання спільноти та її дітей.

Дана стаття пропонує уважніший, більш критичний погляд на явище Гаррі Поттера – погляд, який батьки і вихователі повинні би взяти до уваги в рішеннях стосовно читацьких звичок їхніх дітей. Вона також заслуговує, аби її ґрунтовно прочитати та вдумливо розглянути висунуті в ній ключові тези.

Поділяй і владарюй

Ми часто стикаємося з ярликом «фундаменталіст», навішеним тими, хто вважає себе «прогресивнішими» чи «просвіченішими», і прихильники Гаррі Поттера особливо схильні застосовувати цей зручний риторичний прийом. На жаль, таке «відмітання» людей, котрі не поділяють загальноприйнятої думки, виявляє більше непевності по боці тих, хто навішує ярлики, аніж належного розгляду більш складної дійсності. Термін «фундаменталіст» є назагал принизливим, поверхово застосовуваним до тих, хто традиційний в релігії і культурі та ортодоксальний у своїх поглядах. Очевидно, що така тактика вузького навішування ярликів не тільки нехристиянська, вона також надто спрощує і фактично некоректна. Існує багато християнських спільнот – євангельські християни, православні, католики і т.д., – які не є фундаменталістами у своїх світоглядах чи інтерпретації Священного Писання, однак вони вірно притримуються здорових принципів, протилежних до магії та окультизму.

Прив'язування людей до позиції, яку вони не підтримують, відображає ментальність типу «поділяй і владарюй», переважно гностичну за характером. (Про гностичний характер тематики Гаррі Поттера йтиме мова далі). Вона налаштовує одну сторону проти іншої і виключає нагоди для плідного діалогу. Чому? Тому що група, яка навішує ярлики, вважає, що має ключі до істини, що має особливу «проникливість», потрібну для подолання «невіруючих», і, найгірше, вважає, що має право говорити від імені всіх людей і будь-коли. Якщо ми бажаємо оцінити явище Гаррі Поттера спокійним та належним чином, то такої тактики, як навішування ярликів, слід уникати.

Магія з погляду віри

На захист Гаррі Поттера часто висувають твердження, що ці історії наче б то прищеплюють позитивні якості і чесноти, які допомагають формувати характер дитини, … і якщо в них застосовують трішечки «білої» магії, щоб ефективніше розповсюджувати добро, то тим краще. Проаналізуймо цей аргумент, щоби збагнути, чи його передумови – а отже і він сам – чинні.

Що таке магія, і що таке чари, або чаклунство? Магія це вміння здійснювати контроль

над людьми чи іншими живими істотами, над природними явищами, силами чи наслідками за допомогою призивання позаприродних сил, що відбувається шляхом чаклувань, заклинань, ритуалів та забобонів. (Згідно з цим визначенням магія не включає в себе відносно нешкідливі ілюзіоністські трюки та фокуси, що їх використовують для розваги). Її захисники, зневірившись у призиванні Бога молитвами і благаннями, намагаються осягнути бажаний результат, викликаючи сили, які Бог застеріг виключно для Себе. Таким чином, оскільки і магія, і чаклунство намагаються витворити результати, які виходять за межі людських сил, то вони – як це назагал розуміють і практикують – включають в себе диявольську угоду з духами злоби, а щонайменше – заклик до їхнього втручання в людські справи. Чи є різниця між «чорною» та «білою» магіями? Якщо брати до уваги цілі, які ними осягаються, то різниця й справді існує. Однак ця різниця дуже маленька, або її взагалі нема з огляду на засоби, які при цьому застосовуються, та з огляду на джерело сили для цих двох типів магії.

«Біла магія», як вона представлена в серії про Гаррі Поттера, означає силу, здатну зняти закляття та використовувати «сили темряви» для добрих цілей (вдумайтесь, що це значить!), тоді як «чорна магія» це здатність накласти закляття заради зла. Насправді «біла магія» означає всі види чаклувань без прямого звернення до диявола, тоді як «чорна магія» є прямою залежністю від демонів чи самого диявола. На жаль, люди в наш час бояться виглядати «непрогресивними» в своєму мисленні і через те не тільки применшують вимір впливу диявола на людські справи, але й ставлять під сумнів існування самого диявола. Якщо диявола нема, тоді напевно трішки магії чи чаклунства не зашкодить… Такі люди глибоко помиляються.

В дійсності Священне Писання забороняє магічні практики будь-якого виду. Чому? Тому, що вони означають – прямо чи непрямо – відкинення Бога і звернення до диявола. Зверніть увагу, як про це говорить, наприклад, Книга Второзаконня: «Щоб не було в тебе нікого, … хто ворожить, або кидає жеребом, або заговорює, або волхвує; або нашіптує, або викликає духів, або віщує, або розпитує мерців. Бо огидний для Господа кожен, хто це робить» (Втор 18,10-12). У Першій Книзі Самуїла (1 Сам 15,23) чарівництво прирівняне до духу бунту проти Бога. В Діяннях апостоли Петро і Павло протиставляються з найвищою суворістю силі магів та чарівників (пор. Ді 8,9-24; 13,6-12; 19,18-20). Окрім того, такі твори, як Дідахе (V,1) та Послання Варнави (XX,1) посилено застерігають ранніх християн проти практикування магії. Святий Григорій Великий, святий Августин, святий Іван Золотоустий та святий Єфрем викривали магію.

Більше того, Катехизм Католицької Церкви недвозначно стверджує: «Усяке вдавання до чаклунства або чародійства, за допомогою яких намагаються заволодіти окультними силами, щоб поставити їх собі на службу й отримати надприродну владу над ближнім, – навіть щоб цим забезпечити його здоров'я, – вступає у важку суперечність із чеснотою релігійності». (ККЦ 2117). Це суворі слова, однак цілком зрозумілі, якщо взяти до уваги, що подібні слова вжиті в Катехизмі для засудження похоті, розпусти та абортів. (До речі, якщо б Гаррі Поттер для спасіння своїх друзів у Гоґвартах використовував секс, то чи ми би все ще розглядали ці книжки як прийнятну дитячу літературу?) Також і Вчитель Церкви, Ангельський Доктор св. Тома Аквінський навчає, що християни ніколи не мають морального права займатися магією чи чаклунством: «Людині не було дано силу над демонами, щоби використовувати їх для цілей, для яких вона забажає. Навпаки, їй було наказано вести війну проти демонів. Отже, для людини ніколи не є законним використовувати допомогу демонів шляхом угод з ними – чи то мовчазних, чи виразних». (Сума теології, II-II, q. 96, art. 3). Навіть якщо окультну церемонію здійснюють суто з цікавості, то це гріх, тому що це або підтверджує брак віри, або – марний забобон. Врешті, і до речі, офіційний ватиканський екзорцист о. Ґабріеле Аморт застерігав батьків у грудні 2001-го: «За Гаррі Поттером криється підпис князя тьми, диявола».

І якщо поглянути на проблему магії з іншого боку, то слід зауважити: за допомогою «білої» магії неможливо заклинати ангелів (себто іс-

тот, протилежних до падших ангелів-демонів) з метою підкорити їх собі для осягнення добрих цілей. Чому? Тому що ангели коряться тільки Богові. Ми можемо молитися до ангелів (наприклад, до святого Архангела Михаїла чи наших ангелів-хоронителів), прохаючи їхнього заступництва, однак остаточно вони підкоряються Божій волі і сповняють наші прохання тільки тоді, коли Бог накаже чи дозволить їм це зробити. А демони, можна сказати, більш ніж готові «допомогти», щоб обманути і зруйнувати саму цю особу, яка їх призиває.

Нижня планка для християн недвозначна: в реальному світі заняття будь-якою формою магії (наприклад, використання заклять, чарів, амулетів, астральних проекцій чи забобонний вжиток кристалів), або намагання задіяти, викликати, контролювати окультні сили, чи якось інакше взаємодіяти з ними (консультуючись у медіумів, астрологів, гіпнотизерів, ворожбитів на картах, шаманів та чаклунів чи вдаючись до віщування долі) є хибним, потенційно небезпечним і суперечить вірі. Більше того, з католицького та православного погляду та згідно з офіційним вченням цих Церков, добрих чарівників не існує. Нема інших добрих духів, крім ангелів, і нема інших злих духів, крім демонів.

Магія в дитячій літературі ... та в книжках про Гаррі Поттера

Відношення між релігійною вірою та окультизмом ясне: практикування магії строго за-боронене, тому що воно надзвичайно небезпечне в духовному плані. Але що, як магія зма-льована в літературі? Чи казки і фантастичні історії не переповнені магією? Наприклад, магія і відьми, метаморфози, прокляття і заклинання присутні в казках братів Ґрімм чи Ганса Крістіана Андерсена, а ці збірки завжди відігравали роль для поколінь дітей і вважаються кращими зразками дитячої літератури протягом історії.

Прірва між окультними практиками в реальному світі і магією вигаданою є важливим фактором для розрізнення між потенційно небезпечним та потенційно корисним представленням магії в літературі. Чи є різниця між задіянням в окультні практики та читанням вигаданих історій? Це залежить. Ключове питання звучить: чи ті способи, якими зображена магія в дитячій літературі, можуть вплинути на юних читачів таким чином, що вони справді намагатимуться спробувати цей заборонений плід і таким чином поставити під загрозу своє духовне та моральне благо?

Насправді, слід ретельно розрізняти між магією, яку використовують міфічні істоти (які за своєю природою володіють такими силами), та магією, яку використовують людські літературні персонажі (які не мають магічних сил, що випливали б з їхньої природи). Відмінність між цими двома типами істот величезна, і важливо це чітко розрізняти, щоби зрозуміти, чим несхожі між собою ідеї, пропаговані книжками про Гаррі Поттера та повчальні історії, зображені в традиційній літературі, такій, як Володар перснів Толкіна чи Хроніки Нарнії Льюїса.

Перш за все, Толкін і Льюїс обмежують практикування магії як безпечного та за-конного заняття до другорядних персонажів, нею не займаються основні герої, з якими читач у першу чергу бажає себе ідентифікувати. На противагу до цього, Гаррі Поттер – учень чаклунства – є персонажем, винесеним у заголовок, головним героєм цих оповідань.

По-друге, Толкін і Льюїс обмежують практикування магії як безпечного та законного заняття до цілковито вигаданих місцевостей, означених такими топонімами, як Середзем'я чи Нарнія. Це світи, які не можуть бути узгоджені ні в часі, ні в просторі з нашим світом та перебувають поза межами юдеохристиянської історії спасіння та Божого одкровення. На противагу цьому, Гаррі Поттер живе в літературизованій версії нашого світу, цей світ можна впізнати в часі і просторі, в країні, що зветься Англія, в часових рамках нашої ери. Це означає, що існує морально значуща відмінність між літературним підходом, що якомога тісніше наближає використання магії до умов досвідчуваного читачем світу, та підходом, який ставить бар'єр [між світом, змальованим в літературі, та реальним світом читача], даючи таким чином зрозуміти важливе донесення: «Магія не для нас!». Оповідання про Гаррі Поттера далеко тісніше – уявно і поняттєво – наближають практикування магії до

щоденного життя і досвіду юних читачів, аніж переважна більшість інших історій про магію та ілюзії, однак ще більшою мірою художні образи Джоан Роулінг заохочують та експлуатують особисту ідентифікацію між юним читачем та хлопчиськом-чаклуном.

По-третє, у Володарі перснів Толкін зображає магію сповненою обману. Позаприродні сили, які насправді не належать людині, знову й знову представлені як такі, що мають руйнівний вплив на людину та на всіх інших істот, не наділених ними. Гоббіт Фродо у Володарі перснів майже зовсім виснажений завдяки великому персню. Люсі і Діґорі в Хроніках Нарнії Льюїса піддаються спокусі і використовують магію так, як вони не мали права чинити. Натомість, для Гаррі Поттера практикування магії є певного типу спасінням від своїх жахливих родичів та фактично від кожної скрути, яку йому доводиться долати.

У Володарі перснів Ґандальф справді зветься «чарівником», однак він не класичний чаклун. Його раса, істарі, – щось середнє між ангелами і людьми. Це щось зовсім інакшого, ніж чаклуни-люди в книжках про Гаррі Поттера, де світ окультних символів вживається як основна метафора, що потенційно спроможне знизити обережність дитини стосовно справжньої окультної активності в навколишньому світі. Тільки істоти вищого порядку в уявному світі Толкіна вживають позаприродних сил. Злі характери у Володарі перснів та Хроніках Нарнії зіпсували ці дари (хто забуде злу Білу відьму з оповідання Лев, відьма і шафа?), або ж – якщо йдеться про людей – намагалися здобути їх в особисте посідання, однак в результаті були обмануті і зруйновані. (У Володарі перснів ні Фродо, ні Більбо, ні також більшість другорядних персонажів не використовують магії взагалі). Льюїс з винятковою майстерністю знову й знову показує звідницький характер сил, які насправді не належать людині, особливо, коли ними заволодівають у формі гностичного шукання за силою, – а саме гностицизм є центральним елементом динаміки книжок про Гаррі Поттера.

По-четверте, і Толкін, і Льюїс як християнські письменники міцно наголошують на тому факті, що перемога над радикальним злом залежить від смирення, відваги, любові, самопожертви, коротше кажучи – від наших природних людських чеснот, а не від сил, які за своєю природою не належать людям. (Тут захована глибока мудрість, яку повинні взяти до уваги ті сучасні політики, що приймають нерозсудливі рішення, наприклад, дозвіл на клонування людини та на руйнування людських ембріонів). Центральний персонаж Толкіна, гоббіт Фродо, перемагає зло вірністю правді, відкидаючи незаконну силу і витривало залишаючись у стані слабкості. (Зауважте подібність до християнського розуміння витривалості і слабкості). Натомість, головний герой писань Джоан Роулінг, Гаррі Поттер, перемагає зло шляхом накопичення сили, достатньої для того, щоби подолати свого запеклого ворога. Однак ця сила [за своєю суттю] така сама, як і в його злого противника.

По-п'яте, в книжках про Гаррі Поттера ніколи не пояснюється походження магії, ані не вияснено її зв'язок з позаприродним світом. Магію зведено до позірно невинної механічної техніки, яка спрацьовує, якщо старанний учень відвідує уроки в Ґоґвартах і навчається правил. Однак не показано жодного джерела цих правил, так само як і остаточного джерела магії – «білої» чи «чорної». Правда, в Ґоґвартах не викликають демонів, однак в результаті магія прихорошена, щоби представити її невинною та привабливою для юних читачів, які природно приваблені нею. У світі Гаррі Поттера магію представлено як морально невтральну силу, яка в руках «хороших» персонажів служить добру, а в руках негативних персонажів – злу.

Саме лише твердження, що книжки Роулінг намагаються показати, що добро краще ніж зло, не є достатнім захистом. Насправді далеко правдоподібнішим є звинувачення, що Роулінг радикально розмила межу між добром і злом, надаючи іншого визначення одному і другому. Словом: окультна магія, представлена у Роулінг, перебуває в різкому контрасті до вигаданої магії, зображеної в Толкіна і Льюїса. Добрі персонажі в Середзем'ї і Нарнії не кидають заклять на людей, не викликають духів, щоб спілкуватися з ними як з добрими сусідами, не

змішують чарівних напоїв. «Добрі» персонажі в Гоґвартах роблять все це і більше. В Нарнії перстень переносить дійову особу до іншого світу, а в Середзем'ї в критичний момент, у який потрібно здійснити могутній подвиг, б'є блискавка. Натомість у Гоґвартах злий Вольдеморт зачаровує щоденник, щоби заволодіти душею дівчинки. Як можна не переконатися, що існує засаднича різниця в світобаченні між традиційною дитячою фантастичною літературою та відьмацтвом оповідей Джоан Роулінг?

Заради справедливості слід сказати, що Роулінг не допускає простого поділу людей на добрих і злих, і Гаррі Поттер усвідомлює, що він не є неминуче добрим. І не можна заперечити, що якась відвага, любов і вірність все ж у цих оповіданнях присутні. Однак вони є справжньою мішаниною правди і неправди та розмиванням різниці між добром і злом, що чинить їх такими оманливими, особливо для дітей. Зауважте, що, наприклад, вірність можна знайти у всіх людей, навіть у тих, які погрузли в найогидніших злочинах та найгірших формах ідолопоклонства. Наркобарон вимагає вірності від своїх наркоділків і отримує її. Однак чи турботливий та люблячий батько представлятиме своїм дітям наркобарона як добрий приклад чесноти вірності?

По-шосте, підхід, обраний Толкіном і Льюїсом, різко суперечить тим, хто аргументує, буцім Гаррі Поттер тому спроможний долати різні форми зла, з якими він зустрічається, що починає усвідомлювати в самому собі злі риси, з якими він змушений боротися щодня (правда!), тому що магія безпечна і може бути позитивно витлумачена як метафора особового зростання, що допомагає подолати ці злі риси (хибно!).

Залишаючи поза увагою проблематичну думку, що магію можливо інтерпретувати як «безпечну», жоден християнин не може погодитися з підтекстом, що натхнене Святим Духом особове зростання можливо замінити «самовдосконаленням» за допомогою магії (метафоричної чи реальної), або «зростанням» без Бога. Вірш з Послання до Филип'ян: «Я можу все в Тому, Хто укріплює мене» (Флп 4,13) повинен бути надихаючою дійсністю (а не лише метафорою) для нашого духовного зростання, бо для християн не існує іншої дороги, окрім дороги хреста, де так яскраво й радикально виявляється наша слабкість.

По-сьоме, християни давно знають, що окультизм не тільки базується на хибних поняттях про дійсність, він чинить також тих, хто його практикує, уразливими до обману й шкідництва з боку злих духів. Окрім того, окультизм живить нездоровий потяг до гнос-тичної спокуси скритого, езотеричного знання та сили, доступних тільки еліті – небагатьом вибраним або адептам.

Гностики – єретичні «християни», які були дуже близько до зруйнування ранньої Церкви, вважали, що людина спасається сама шляхом здобування таємного знання і сили. Святий Іриней та інші Отці Церкви приписували заснування гностицизму Симонові-ча-рівнику, тому магові, що його апостол Петро суворо скартав (див.: Ді 8,9-24), і який про людське око покаявся, щоби повернутися до своїх попередніх нечестивих практик. Світ Гаррі Поттера засадничо гностичний на практиці: магія тут представлена як притаманна людській природі здатність, що потребує лише пробудження та формування через осягання езотеричного знання і сили. Більше того, поданий Джоан Роулінг образ магії заплутує, бо авторка змальовує чаклунство не як моральну тему, а як питання спадковості: у світі Гаррі Поттера здатність займатися магією успадковують.

Оповідям про Гаррі Поттера невіддільно притаманний дух гностицизму: тільки успішні з гоґвартських чаклунів володіють таємничим, прихованим знанням, необхідним для застосування «передового» чаклунства, тоді як «маґґли» нічогісінько не знають про магію: вони навіть не знають про існування гоґвартської спільноти. Якщо учні практикують магію на очах у простолюддя, на них накладають суворе покарання, хоча Гаррі ламає це правило з легким каяттям: тим «маґґлам», які стали свідками магічних практик, могутні супер-маги стирають пам'ять, щоби зберегти в таємниці «дорогоцінний» факт існування магії. Вже ця гра силою і маніпуляція людськими душами повинна спинити нас від зображання всієї цієї невідповідності в дитячій літературі.

(далі буде)

АПОСТОЛ ПРОКАЖЕНИХ.
Місія

Продовження.
Початок у ч.12 за 2010 р.

о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ

IV

Отець Дам'ян вирішив зайти до сім'ї, де він дві ночі перед тим просидів біля хворої дитини, але перед ним зачинили двері й не пустили в хату. Це ще більше збентежило отця, він вирішив удома молитися до Матері Божої, кличучи її на порятунок. Зараз почув, як закричала жінка, б'ючи руками у двері. Коли з переляком отець відчинив, то побачив перед собою знайому жінку, дитину якої охрестив. Розкуйовджене волосся, очі горять у розпачі. Падаючи до ніг отця, мати кричала:

– Дитина моя згорить. Чоловік мій поніс її у жертву богам, які розгнівалися на її хрещення, тому й підняли вулкан. Рятуйте дитину!

Отець Дам'ян зрозумів усю ситуацію. Серце стиснув біль, думками він полинув до самого Бога. Адже рідний батько вихопив дитину з колиски і поніс віддати богині вічного вогню, щоби задобрити її гнів і вкинути дитину до кратера вулкана. Так йому нарадив місцевий чаклун.

Отець пішов до стайні, осідлав коня й поїхав на допомогу на вершину гори, де ожив вулкан. Увесь час дорогою просив допомоги в ангела хоронителя і Матері Божої. Під'їхавши до самої гори, побачив прив'язаного коня до дерева. Недалеко прив'язав і свого коня, а сам зібрався до вершини гори. Гострі каменюки роздирають взуття і ранять ноги, сонце пече нестерпно. Ось він уже над кратером. Бачить – унизу справжнє пекло, очима шукає чоловіка з дитиною. Врешті сходить нижче, у глибину кратера… Скрізь випари диму… Бачить нещасного батька з дитиною на краю вогняної прірви. Швидкими кроками підходить отець до нього й вириває з рук дитину. Батько пояснює, що чаклун сказав принести одну дитину в жертву, ніж загинути всім.

Нестерпна спека пекельного вогню не дозволили бути там довго, і Дам'ян схопив за руку батька; вони обидва пішли до коней. За два дні вернулися з дитиною до місійної станиці.

Отець Дам'ян вніс дитину до новозбудованої церкви, піднісши її до статуї Матері Божої, до її простягнутих рук. І тільки потім віддав матері, яка сповнена радості, зі сльозами подякувала отцеві.

– Боже, дякую Тобі за цю дитину. Мати Божа, Ти врятувала мою місію, тому довіряюся тобі аж до смерті.

Утомлений отець пішов відпочивати. Він, перехрестившись, упав на свою постіль і заснув твердим сном. А жителі місійної станиці зворушливо відгукувалися про свого пастиря, приходили до нього й перепрошували. Все змінилося.

V

Перше Різдво на Гаваї отець Дам'ян разом із людьми зустрів надзвичайно радісно. Тут у лісах справжня вічна весна. Зелені тропічні дерева, стовбури яких обхопили ліани аж до верхівок, спів птахів, різнокольорові квіти – все це повністю було відмінне від Європи, де Різдво Христове приносить сніг, мороз, де справжня зима.

Отець Дам'ян відправляє Службу Божу в новозбудованій церкві. Прийшло багато людей до церкви. Справжнє духовне жниво.

– Дякую Тобі, Боже! – казав він після Служби. – Дякую Тобі, Боже, що недаремна моя праця. Дякую за велику радість.

Почалися забави. Полювали на велику черепаху, була спільна трапеза, дудки, пищалки, сопілки з тростини, барабани, танці створювали неабияку приємність для отця Дам'яна.

Ось почалася гра, хто далі закине камінь. У цій грі можна багато виграти, але й усе програти, навіть життя, дітей чи дружину.

Отець Дам'ян, щоби не відставати, також узявся до гри, сказавши:

– У мене нічого немає, щоби битися об заклад, тому ставлю на цей кидок моє серце. За виграш хочу побудувати церкву на березі моря. Всі погодилися.

І тут, узявши камінь, на висоті плечей зробив декілька кіл і метнув з усієї сили. Камінь упав на два метри далі від найкращого результату. Залягла тиша. На нього поклали вінок із квітів, увінчавши, кричали:

– Збудуємо тобі новий храм!

Такої урочистості отець Дам'ян не сподівався. А другого дня вони вже в лісі махали сокирами, заготовляли деревину на будівництво святині.

– Збудуємо новий дім Богові над морем! – було чути вигуки. Бенкет продовжувався: гарячі страви, картопля, субтропічні ласощі задовольняли всіх присутніх. І все це відбувалося без столів у високій траві, що була справжнім килимом.

Раптом появився вершник на коні. Зіскочивши з коня, він підійшов до отця Дам'яна і передав йому листа. Отець, прочитавши, зрозумів усю складність ситуації. Його співбрат отець Клеменс важко хворий на своїй станиці. Йому потрібно допомогти.

– Подайте коня, мушу їхати! – просив отець.

– Ніч надходить, а завтра йдемо рубати дерева, – відповідали йому його друзі.

Але отець Дам'ян тут же сів нам коня і поїхав навідати свого побратима. А вже вранці був у Клеменса, котрий лежав важко хворий з високою температурою. Ніби перед смертю. Його губи пересохли; самотність, опущеність, без жодної потіхи, важкий хрест пригнічував його до крайнощів. А надворі викрикували п'яні, яких чаклуни підбурювали проти білого священика.

Отець Дам'ян скропив водою його спітніле чоло і змочив його губи. Коли отець Дам'ян мав великі успіхи на своїй станиці і людей з кожним днем більшало, то тут навпаки – панував алкоголь, місцевий чаклун підбурював убити місіонера. Та це його не лякало.

У отця Дам'яна виникла думка помінятися станицями. Він побажав віддати свою місійну станицю отцю Клеменсу і перейти на тернисте поле нової станиці. Довелося довго вмовляти отця Клеменса. І тільки після згоди написати листа до єпископа Мейгре, який дав дозвіл, отець Дам'ян ще збудував храм над морем, а отець Клеменс одужав. Після того вони помінялися місцями.

Нове місце для місійної праці було нелегким. Зі своїм слугою Йоною отець Дам'ян проходив лісні прерії від села до села. Він харчувався з однієї миски з тубільцями, спав разом із ними, проповідував Слово Боже не лише вустами, але і своїми добрими вчинками, допомагав хворим, хрестив дітей, відправляв у хижах Служби Божі, сповідав, сварився за забобони, але всім подавав хліб життя. Він був лікарем як для тіла, так і для душі.

Ось він пробирається через ліси до села, де не було шість років священика. Змучений, він відпочиває, його кусає скорпіон, пухне рука, він лікує укус і йде далі. Проливний дощ заважає спати, але сон перемагає. Спить під теплим дощем. У сні бачить свою рідну батьківщину, а прокинувшись, іде разом зі слугою до призначеного села. Люди, зрозумівши, що це місіонер, запросили до своєї хижі, наносили кокосів, бананів, інших продуктів. Отець Дам'ян із перевтоми не міг їсти. Поруч лежала важко хвора жінка, з ранами на ногах, які були замотані в ганчір'я. Вона щось жувала.

Вже увечері священик обійшов усе село, не минав хворих. Подав ліки жінці, яка занедужала на пропасницю, висповідав її перед смертю. Охрестив кілька дітей.

Він бачив у кожній хаті склеєні хрестики. У деяких хижах висіли ікони Пресвятої Діви Марії. Радість була великою. Готували хижу до святої Літургії, після якої завжди навчав людей, а відтак, важко стомлений, молився, дякував Богові за плідну працю. Разом із усіма вечеряв і лягав на долівці спати. Кусають москіти, лазять ящірки, хропе і стогне хвора жінка – отець спить твердим сном.

А вже зранку прийшло багато людей. Відчувалося моральне падіння. Жінка, за звича-

єм, убила одного з новонароджених близнят. Однак люди каялися й оплакували свої гріхи, коли отець із любов'ю розказував їм про те, що таке їхні провини. І знову правив Службу Божу в хижі, де зібралися острів'яни. Запал священика надавав радості й оптимізму. Люди слухали й пізнавали Слово Боже.

Після Служби Божої він повертався до хижі, де лежала стара жінка. Вона почала благати:

– Ні, не в Молокаї! Не хочу туди.

Отець Дам'ян зрозумів, що вона хвора на проказу і не хоче йти в резервацію для прокажених, на острів Молокаї. Він сказав їй:

– Бог Вас любить, надійтеся на нього.

Його обов'язком було оголосити владі, але він священик, тому сказав:

– Побудуйте їй хижу, не їжте з однієї миски й не пийте з одного посуду, бо всі помрете.

Того дня отець Дам'ян залишив їх, а жінці побудували окрему хижку. Він пішов на інші села, та слуга Йона з невідомих причин залишив його.

Отак отець Дам'ян днями й місяцями мандрував уздовж своєї парафії, шукаючи овечок. Доводилося проходити пісками, хащами, гірськими хребтами, полями, залитими вулканічною лавою. Дощі, спека, безсонні ночі, жах від нападу звірів, голод – усе це переносив місіонер, радіючи, певно, одним, що наслідує Христа. І коли когось зустрічав, то приводив до Бога. А на заваді ставали навіть християни-протестанти, вже не кажучи про поган, які не сприймали його. Вони підбурювали людей, але люди вірили йому за його доброту й жертовність. Найбільше труднощів завдавали забобони, які треба було толерантно пояснити згідно Христової науки.

У 1868 році отець Дам'ян під час Великого посту збудував у горах високий новий храм. Саме на Велику П'ятницю він увійшов із громадою до святині. Йому здавалося, що він на горі Оливній буде молитися й переживати страсті Христові на горі Голготі.

І раптом, коли отець відслонив образ страстей Христових, страшний удар потряс храм. Отець зблід. Люди заметушилися, закричали. Він продовжував богослужіння Великої П'ятниці. Після закінчення служіння люди з криком вистрибували з храму, а через деякий час упала стеля. Із піднятим хрестом із храму вийшов священик. Надворі почалося справжнє руйнування: дерева хиталися й падали, розтрощені хати горіли, люди бігали, навіть кози шукали порятунку, залишивши пастуха, згори сипалося каміння, гуркотіло, падало. Ось і церква захиталася, все рухнуло. Поштовхи землетрусу то наростали, то вщухали. Лише на Великдень стало спокійно. Отець Дам'ян скликав усіх на святу Літургію. Знизу уверх ішли люди на святу Жертву, в очах була безнадія й великий біль. Отець встромив хрест біля храму. У молитві зі сльозами благав Бога, щоби люди не зневірилися. Пообіцяв знову відбудувати храм Божий.

Місіонер знову почав обходити свою парафію. Усюди бачив руїни, нищення людських господарств, смерть, каліцтво.

Перепливаючи човном коралові рифи, потрапив у вир. Човен ударився об скелю та розбився. Отець уплав добрався до берега. І знову подорож. Гірськими стежками піднявся уверх, а потім униз. Раптом почув в ущелині крики. Він побачив групу людей, прокажених, які заховалися, щоби не потрапити на острів Малокаї. Деякі не могли ходити, тільки повзали. Інші, на жаль, збожеволіли. Із недовірою вони звернулися до білого місіонера, але були й такі, які його впізнали; серед таких був і його слуга, Йона. Усі вони були голодні. Жалілися, що вже тиждень до них ніхто не приходив; дорогу завалило камінням під час землетрусу. Все, що мав із харчів, отець віддав нещасним. Вони ж кинулися й розшматували їжу. Та все їм не вистачало.

Отець усім пообіцяв, що не видасть їх і допоможе. Прощаючись, зняв сорочку, порвав на пов'язки для людських ран. Лише тоді прокажені зрозуміли, що це посланець Божий.

Коли отець повертався тією ж дорогою за кілька тижнів, вирішив провідати хворих. Та їх в ущелині не було: людей знайшли та вислали на Малокаї.

Отець Дам'ян зрозумів велику потребу священика на тому острові. ■

(далі буде)

Слава Ісусу Христу!
Я хочу подякувати через цей журнал св. Юді-Тадею, Діві Марії за одержані ласки. І посвідчити, що завдяки щирим молитвам до них я вступила на навчання до університету і успішно закінчила перший курс. Коли б не зверталася до них – завжди отримую поміч: чи це важкий екзамен, чи проблеми зі здоров'ям.
Також до цих святих моляться мої батьки і брат, яким вони допомагають у бідах. Отож, закликаю людей молитися до святого Тадея і Страждальної Матері Божої, вони завжди вислухають кожне прохання. Головне – робити це щиро і з вірою у серці.

Христина,
Перемишлянський р-н.,
Львівська обл.

Складаю щиру подяку св. апостолові Юді-Тадею, всім святим, Непорочно Зачатій Пречистій Діві Марії за допомогу в безнадійних обставинах.
Завдяки їх заступництву мої молитви і просьби були вислухані.
Моліться до св. Юди-Тадея, він обов'язково поспішить вам на допомогу.

Ірина,
м. Львів.

Щиро дякую Господу Богу, Пресвятій Богородиці, св. Шарбелю, св. апостолу Юді-Тадею, св. Антонію Падевському, св. Йосифу, св. Вірі, св. Філомені, блаженному Миколаю Чарнецькому, Митрополиту Андрею Шептицькому, всім святим і блаженним, душам в чистилищі за отримані ласки для моєї родини.

Віра,
м. Свалява,
Закарпатська обл.

Складаю щиру подяку за отриману ласку та постійну допомогу і заступництво св. Юді-Тадею. Дякую за постійну опіку Матері Божій та св. Антонію Падевському.
Вірте, і буде вам дано!

Тетяна,
м. Львів

Я щиро дякую Всемилостивому Богові, в Якого безліч разів просила допомоги. Він вислуховував і, хоч я відкладала свою обіцянку подякувати, надалі звертав на мене Свої милосердні очі.
Щиро дякую також св. Тадею, св. Анні, св. Йосифу, св. Філомені, св. муч. Олегу, св. муч. Ользі, св. Остапу, св. муч. Христині, св. муч. Тарасу, св. муч. Галині, св. мучч. Вірі, Надії, Любові, св. Терезі, св. Миколаю і всім святим, Пречистій Діві Марії, ласкавому Ісусу Христу, своєму Ангелу Хоронителю за всі ласки, які вони випрошують для мене в Бога, за те, що охороняють мене завжди і заступаються за мене. Щиро дякую!
Нехай Бог простить мені, що зволікала з цим свідченням.

Христина,
м. Львів.

Шановна редакціє «Місіонаря»!
Через Ваш часопис хочу висловити свою безмежну вдячність Господу нашому Ісусу Христу, а також Пресвятій Богородиці та св. апостолові Юді-Тадею, за посередництвом яких вирішилась, на мій погляд, безнадійна проблема. Але те, що не можливе у людей, можливо у Бога.
Нехай Господь благословить тих людей, хто відгукнувся на мою проблему.

Ігор Бибик,
м. Чернівці.

Хочу висловити щиру подяку та низький уклін Господу Богу, Матері Божій, св. Юді-Тадею, мученицям Олімпії та Лаврентії, блаженному Миколаю Чарнецькому, св. Філомені, св. Антонію Падевському, св. Йосафату, апостолам Петру і Павлу, св. Пантелеймону, св. Шарбелю, всім святим та душам в чистилищі за отримані ласки і заступництво перед Богом. Завдяки їхньому милосердю я вступила до університету. І раджу всім людям у щирих молитвах з надією звертатися до них по допомогу в усіх своїх потребах.

Ірина,
м. Борислав,
Львівська обл.

На сторінках часопису хочу щиросердечно подякувати святому апостолу Юді-Тадею за отримані ласки і вислухані молитви. Мій чоловік знайшов добру роботу. Моліться щиро в любові і тоді ваші прохання здійсняться.

Парафіянка церкви святого Онуфрія,
м. Львів

Інколи життя заставляє задуматися над швидкістю подій у ньому... Нажаль досить часто ми губимось, блукаємо у вирі переживань, не знаючи що дальше чекати. Кожного дня Боже слово та Божа ласка допомагає проходити моменти, які важко зрозуміти простій людській душі. Знаючи, що таке переживання, що таке моменти, яких просто не хочеться відчувати і що таке сльози, надія завжди залишається Надією... І ось одного прекрасного дня бабуся подарувала мені цю надію, книжечка, яка просто лишається сторінками, проте у руках вона стає душею твого розуму, стає вірою у недосяжне, стає твоєю опорою і твоїм помічником... Не знаючи про Святого Тадея, до нього моє життя було боротьбою... Саме Він втілив натхнення, освітлення, прояв любові, терпіння, досягнення не досягнутого та усмішку крізь сльози. Особисто я не закінчую молитись до нього ніколи, інколи мені здається, що можливо Він змучений від моїх прохань та їх виконань, але кожного разу його сила не перестає мене дивувати!!! Не було такого б зітхання, що не було почуте та виконане, це просто Боже чудо. Велике спасибі, за те що помагаєш жити! Моліться, і зрозумієте, що немає не здійсненної мрії.

Оксана,
м. Золочів,
Львівська обл.

Шановна редакціє! За посередництвом Вашого журналу хочу скласти щиру подяку та низький уклін Господу Богу, Пресвятій Богородиці, св. апостолові Юді-Тадею за отримані ласки. Особливо подяка св. Юді-Тадею за те, що внучка одержала працю.

Оксана Головач,
м. Мостиська,
Львівська обл.

Хочу висловити щиру подяку та низький уклін Господу Богу, Матері Божій, св. Юді-Тадею, мученицям Олімпії та Лаврентії, блаженному Миколаю Чарнецькому, св. Філомені, св. Антонію Падевському, св. Йосафату, апостолам Петру і Павлу, св. Пантелеймону, св. Шарбелю, всім святим, душам в чистилищі за отримані ласки і заступництво перед Богом. Завдяки їхньому милосердю я вступила в університет. І раджу всім людям в щирих молитвах з надією звертатися до них по допомогу в усіх своїх потребах.

Ірина,
м. Борислав,
Львівська обл.

Через часопис «Місіонар» складаю щиру подяку Божому Милосердю, Матері Божій у Її Непорочному Зачатті, св. Йосифу, св. Юді-Тадею, св. Антонію з Падуї, св. отцю Піо, св. отцю Шарбелю, св. Ангелу-Хоронителю, св. Якові Стрепі, св. Філомені, св. Бенедикту, блаженному священномученику Василію Величковському, душам в Чистилищі, всім святим та блаженним за допомогу в щоденному житті, здоров'ї, за велику ласку і допомогу у важких життєвих обставинах.
Виконую свою обітницю, написавши у Ваш журнал подяку.

Віра Штокало,
с. Поморяни,
Золочівський р-н.,
Львівська обл.

На сторінках часопису хочу скласти щиру подяку Матері Божій, святому апостолу Юді-Тадею, святому отцю Піо за постійну опіку і допомогу на новому місці праці і за отримані ласки і вислухані молитви.

Олеся,
м. Дрогобич,
Львівська обл.

Складаю щиру подяку Господу Богу і апостолу Юді-Тадею за отримані ласки. Тому висловлюю це на сторінках журналу «Місіонар».

Марія Василик,
м. Бучач, Тернопільська обл.

КРОСВОРД «ТРИ СВЯТИТЕЛІ»

Підготувала Леся ШТИКАЛО

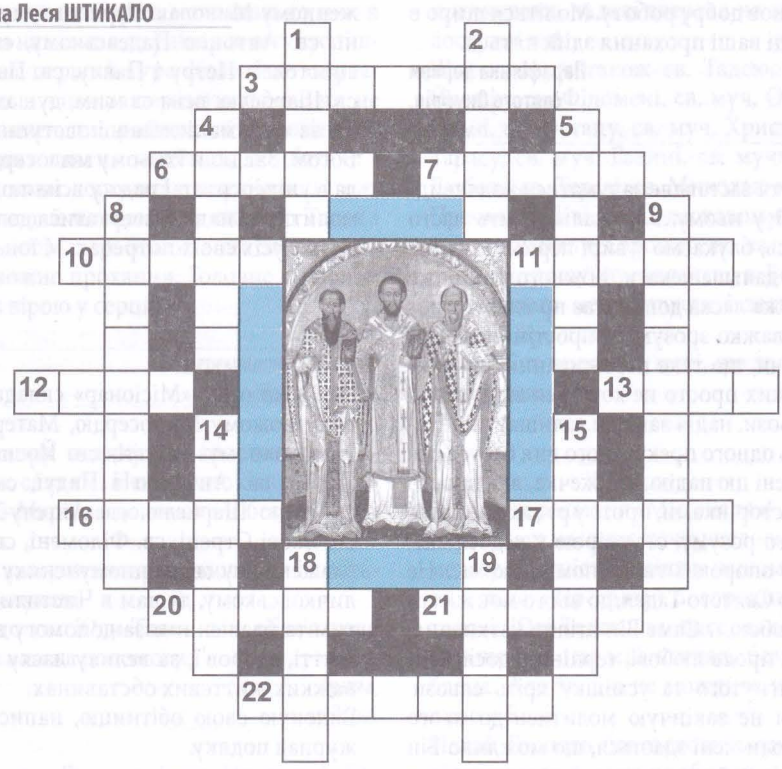

По горизонталі: 3. «Боже милосердя завжди готове прийняти тих, які щиро каються» – автор цих слів святий … Великий. 6. О святійший Угодниче, Єрархо Христовий, влий в нас віру і надію, і Божу … (з пісні «По всій землі»). 7. Людина без розважання – то … без води (св. Іван Золотоустий). 10. Те, що викликає велике диво. 11. Синонім до слова допомога. 12. Як … чистить тіло, так молитва – душу (св. Іван Золотоустий). 13. Хай живе … у наших серцях – наша Любов, наше Життя! 16. Хто завжди боїться пекла, той ніколи не впаде в пекельний вогонь, тому що той постійний … робить його обережним (св. Іван Золотоустий). 17. Кімната в монастирі. 20. Мов лелія, була красна твого серця чистота. Нею ти яснів, як …, як небесная зоря (з пісні « О, Василіє Великий»).
21. Помагай нам свято жити, як Господь велить, як указує премудро Твій Божий … (з пісні «По всій землі»). 22. Церковне повчання, проста доступна проповідь, без художньої форми.

По вертикалі: 1. «Нашою метою була чеснота, Божий … був нашим провідником» (із слів святого Григорія). 2. Зноси, друже, прикрощі життя, як добрий воїн і борися згідно з приписом, щоб ти здобув … (св. Василій Великий). 4. Донині сяє, як зоря, уся Його родина, і він, Василій на ім'я, – чернець, свята … (вірш «Святий Василій Великий» о. Василь Мендрунь, ЧСВВ). 5. Одна з чеснот монаха. 8. Період життя людини до зрілого віку, молоді роки. 9. Наука про найзагальніші закони розвитку природи, суспільства, мислення. 14. Дар Святого Духа. 15. Держава у Європі, де навчалися святі Василій та Григорій. 18. Священича одежа, яку одягає священик і єпископ під час Богослужень. 19. Один із розділів книжки Святого Григорія з Назіянзу «Велич Святого Василія Великого» – «Їхня віра й … на допомогу з неба».

Відповіді на кросворд «РІЗДВЯНИЙ», опублікований у числі за січень 2011 року:

ПО ГОРИЗОНТАЛІ: 3.Ліжечко. 6.Голуб. 7.Волик. 10.Йосиф. 11.Марія. 12.Зірка. 13.Честь. 16.Свято. 17.Давид. 18.Радість.
ПО ВЕРТИКАЛІ: 1.Дідух. 2.Актор. 4.«Колискова». 5.Кишакевич. 8.Поріг. 9.Місто. 14.Страх. 15.Щастя.

НОВІ ВИДАННЯ ВИДАВНИЦТВА «МІСІОНЕР»

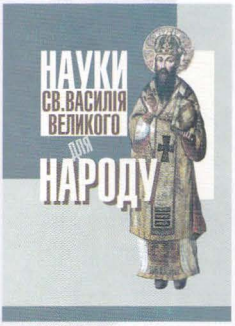

НАУКИ СВ. ВАСИЛІЯ ВЕЛИКОГО ДЛЯ НАРОДУ.
– Львів: Місіонер, 2010. – 276 с.

Святий Василій Великий говорив і до сьогодні говорить з серця до серця, впливаючи на нас не менше ніж твори інших великих письменників. І навіть через століття ми відчуваємо зворушення і запал, силу і ніжність його слів, правдою яких він вдаряє на наше серце і волю.
Книга надзвичайно повчальна і корисна для людей різного віку і різних уподобань.

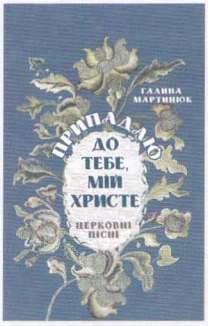

Галина Мартинюк
ПРИПАДАЮ ДО ТЕБЕ, МІЙ ХРИСТЕ
Церковні пісні
– Львів: Місіонер, 2010. – 72 с.

Цей збірник пісень є свідченням великого таланту композитора та аранжувальника Галини Мартинюк, золочів'янки, народженої на Прикарпатті у м. Долині. Вона – випускниця Чернівецького музичного училища по класу бандури та Львівської Державної консерваторії ім. М. В. Лисенка. Творчий доробок композитора Г. Мартинюк представлений у цьому збірнику п'ятьма розділами. Це Господські пісні, Богородичні пісні, пісні на Святій Літургії, пісні на Господські свята та пісні до святих. Автори текстів і знані поети, і початківці, але їх об'єднала велика любов до Господа, бажання висловити цю любов найкращими словами, повновагими, як жнивне зерня. Це Мирослава Бабінська, Ольга Кіс, Ірина Білінська, Оксана Мартинюк, Христина Чіпак.

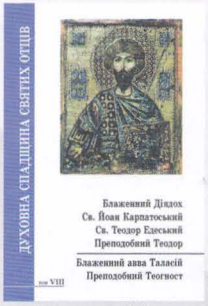

ДУХОВНА СПАДЩИНА СВЯТИХ ОТЦІВ
Том 8
Бл. Діядох. Св. Йоан Карпатоський. Св. Теодор Едеський. Преп. Теодор. Блаж. авва Таласій. Преп. Теогност.
– Львів: Місіонер, 2010. – 236 с.

Книга містить безцінні повчання Святих, Блаженних, Преподобних Отців Церкви, які безсумнівно стануть у пригоді кожному християнинові в його духовному вдосконаленню.

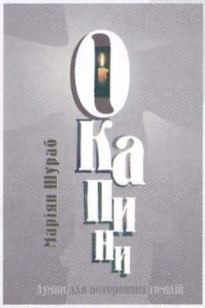

Маріян Шураб
ОКАПИНИ
Думки для похоронних гомілій
– Львів: Місіонер, 2010. – 168 с.

Особлива духовна радість буває тоді, коли людина вмирає примирена з Господом Богом, смерть бо – це не знищення, а мир.
У канві книги вміло переплетені євангельські оповіді та сучасні життєві приклади.

З ПИТАНЬ ПРИДБАННЯ ЛІТЕРАТУРИ

звертатися за адресою:
вул. Б. Хмельницького, 40
тел.: 0952602157, (032) 272-90-80
http: www.missioner.com.ua

Голос вашого храму зазвучить по-новому

У дилемі «встановлювати чи не встановлювати в храмі систему звукопідсилення» аргументами «за» найчастіше є: незадатність багатьох церковних споруд самим забезпечувати добре звучання, необхідність зробити богослужіння чутним за межами храму і краще організувати життя парафії.

Якщо ваш храм має такі потреби -

професіонали фірми "Техніка Нова" ПП "Крисько Р.Р." пропонують свої послуги:

- озвучування храму із застосуванням найсучаснішої техніки;
- забезпечення її непомітності або гармонійного вписування в інтер'єр;

Простоту в експлуатації, можливість довгострокового регулярного використання та помірні ціни – гарантовано.

ТЕХНІКА НОВА

Звертайтеся:

"Техніка Нова" ПП "Крисько Р.Р."
032 247 63 65, 067 262 63 65
Ростислав Романович
texnika.nova@gmail.com
rostyslawk@gmail.com